

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱ
ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ

ՍԱՐԳՍՅԱՆ ՍՈՒՐԵՆ ԹԱՐԽԱՆԻ

ՄԿՐՏԻՉ ՓՈՐԹՈՒԳԱԼՅԱՆԻ ՀԱՍԱՐԱԿԱԿԱՆ-ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ
ԳՈՐԾՈՒՆԵՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ «ԱՐՄԵՆԻԱ» ՊԱՐԲԵՐԱԿԱՆԸ

Է.00.01 «Հայոց պատմություն» մասնագիտությամբ
պատմական գիտությունների դոկտորի գիտական աստիճանի
կայացման թուեմախոսության սեղմագիր

ԵՐԵՎԱՆ-2016

Ատենախոսության թեման հաստատվել է ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտում:

Պաշտոնական ընդդիմախոսներ՝

պատմական գիտությունների դոկտոր,
պրոֆեսոր, ՀՀ ԳԱԱ թղթակից անդամ
Հովհաննիսյան Ն. Հ.

պատմական գիտությունների դոկտոր,
պրոֆեսոր Մովսիսյան Ֆ. Վ.

պատմական գիտությունների դոկտոր,
պրոֆեսոր Ներսիսյան Ա. Ա.

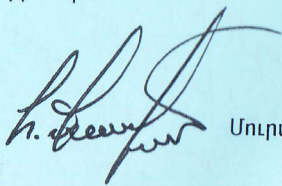
Առաջատար կազմակերպություն՝ Երևանի պետական համալսարան

Ատենախոսության պաշտպանությունը կայանալու է 2016 թ. մարտի 29-ին ժամը 14⁰⁰-ին, ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտում գործող ՀՀ ԲՈՅ-ի Հայոց պատմության 004 մասնագիտական խորհրդում (հասցեն՝ 0019, ՀՀ, ք. Երևան, Մարշալ Բաղդասյան պող. 24/4):

Ատենախոսությանը կարելի է ծանոթանալ ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտի գրադարանում:

Սեղմագիրն առաքված է 2016 թ. փետրվարի 27-ին:

Մասնագիտական խորհրդի
գիտական քարտուղար, պ. գ. թ., դոցենտ

Մուրադյան Հ. Ղ.

ԱՏԵՆԱԽՈՍՈՒԹՅԱՆ ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ԲՆՈՒԹԱԳԻՐԸ

Թեմայի արդիականությունը: «Արմենիա» թերթի ու Մ. Փորթուգալյան գործչի քաղաքական գործունեության պատմության ու հայ քաղաքական մտքի անդաստանում ունեցած դերակատարության ուսումնասիրությունը մեր օրերում ունի գիտականաչողական և արդիական-քաղաքական նշանակություն: Թերթը եվրոպական միջավայրում հայ ազատագրական պայքարի գաղափարախոսությունը տարածելով, Եվրոպայի հայության և եվրոպական հասարակությունները միմյանց կամրջելով, նոր մակարդակի բարձրացրեց հայ քաղաքական միտքը:

Ինչպես հարյուր տարի առաջ, այնպես էլ ներկա ժամանակաշրջանում, խիստ կարևոր ու սկզբունքային նշանակություն ունի սեփական դիրքորոշումների ու քայլերի հայաստանակենտրոն մեկնակետի հստակեցումը, որը պահանջում է ապագային միտված ազգային-քաղաքական ծրագրերը կառուցել հայրենաբնակ հայության շահերի առաջնայինության հաշվառման սկզբունքի վրա: «Արմենիա»-ի ու նրա խմբագրի հայաստանակենտրոն մտածողության հաշվառումն իրատես-սակա քաղաքականության որդեգրման կարևոր պայման է նաև մեր օրերում:

Մ. Փորթուգալյանի ու նրա թերթի գործունեության լուսաբանումը նպաստում է XIX դարի վերջին քառորդի ու XX դարի սկզբի հայ քաղաքական մտքի սայթաքումների լիարժեք ընկալմանը, քանի որ դեռևս Վանում ունեցած գործունեության ընթացքում նա իրեն դրսևորել էր որպես իրապաշտ և լայնախոհ մտավորական, ում արևմտահայության ազատագրության ուղղությամբ քաղաքական մտածողության մեջ ուրվագծվել էր իրատեսական մարտավարության տեսլականը: Պատահական չէ, որ նրա դաստիարակած երիտասարդության կողմից Վանում ստեղծված «Արմենական» կուսակցության որդեգրած մարտավարությունն ու ռազմավարությունը խոստումնալից էին և առավել արդյունավետ, քանի որ հայոց ազատագրության հնարավորությունը նախ և առաջ տեսնում էին սեփական ուժին ապավինելու, հայության համախմբման, զաղտնորեն զինվելու և նախապատրաստվելու մեջ: Հենց այդ մտայնությունն էլ հետագայում հայ ազատամարտի հաջողության բանալին դարձավ:

Մ. Փորթուգալյանի ժամանակաշրջանի հայ մամուլը ողողված էր ռոմանտիկ բնույթի քաղաքական-հրապարակախոսական հրապարակումներով: Դրանցում հայության ազատագրման և հայոց պետականության վերականգնման հարցն ավելի շատ փորձ էր արվում լուծված տեսնել մեծ տերություններին ապավինելու միջոցով: Մոտեցում, որն առկա է և խիստ քննադատելի նաև մեր օրերի համար, քանի որ հայության մեջ այսօր էլ լիարժեք հիմնավորված չէ այն համոզմունքը, որ հայ ժողովուրդն ու նրա պետականությունն առանց օտարին ապավինելու էլ կարող են հզորանալ և ամրապնդվել: Այսինքն՝ օգնում է հասկանալ, որ պետք է միմյանցից հստակ սահմանազատել ռազմաքաղաքական դաշինքները և կուրորեն ուրիշներին ապավինելու հայեցակետերը:

«Արմենիա» պարբերականի տարաբնույթ հոդվածները կարող են նպաստել հայոց մեջ քաղաքական նոր մշակույթի ձևավորմանն ու զարգացմանը, այն մշակույթի, որ բանավեճերի կամ այլախոհության պայմաններում մատնանշում է հանդուրժողականության ոգին, որովհետև դրանք ծնվում են հայոց քաղաքական ապագան ավելի լավ տեսնելու, քան սեփական հավակնությունների հենքի վրա: Գաղտնիք չէ նաև, որ ապագային միտված ճիշտ ծրագրեր ունենալու և հստակ գործելու անհրաժեշտությունը պարտադրում է մեր պատմության սպիտակ բծերի

բացառումն ու ամբողջական և անսխալ իմացությունը, որը հնարավորություն կտա անցյալի սխալներից դասեր քաղելու և առաջ ընթանալու հավասարակշռված ու հաստատուն քայլերով: «Արմենիա» թերթի ինքնատիպ գաղափարախոսությունը կարող է կարևոր դեր խաղալ նաև մեր օրերում լայն տարածում գտած օտարամոտ քաղաքական շարժումների ու գաղափարական հոսանքների հանդեպ ճշգրիտ ու առարկայական դիրքորոշումներ որդեգրելու և նրանց բերած աշխարհաքաղաքական հովերից ազգային նվիրական նպատակները պաշտպանելու գործում, ինչն ամենևին էլ չի բացառում ազգային ու համամարդկային արժեքների համադրության անհրաժեշտությունը:

Ուսումնասիրության նպատակն ու խնդիրները: Գիտականորեն լուսաբանված հիմնահարցերի ներկայացված շարադրանքի հիման վրա կարող ենք արձանագրել, որ առեմախոսության նպատակն է «Արմենիա» թերթում առկա հրապարակումների, արխիվային նորահայտ փաստերի, տպագիր սկզբնաղբյուրների, հուշագրությունների, պարբերական մամուլի ու հիմնահարցը ներառող գիտական գրականության համակողմանի հետազոտման հենքով ներկայացնել հայ քաղաքական մամուլի առաջին սերնդի վաղ ներկայացուցիչ¹, 1885-1923 թթ. Մարսել քաղաքում Մ. Փորթուգալյանի խմբագրությամբ² լույս տեսած «Արմենիա» թերթի ամբողջական պատմությունը՝ զուգորդելով այն իր ժամանակի կարևոր իրադարձությունների լուսաբանման հետ: Առանձնակի ուշադրություն ենք դարձրել այն հարցին, թե ինչպիսի գարգացում ապրեց պարբերականը 1908 թ. հեղաշրջումից հետո և այդուհետ ինչպես սկսեց պատկերացնել արևմտահայության ապագան:

Ելնելով խնդրի ծավալուն լինելուց՝ վերլուծել ենք թերթի առավել կարևոր հրապարակումները, շրջանցել հիմնահարցին հպանցիկ անդրադարձած հեղինակներին, առավելապես օգտագործել թեմային առնչվող կազմակերպությունների ծրագրային փաստաթղթերը, հասարակական-քաղաքական և կուսակցական գործիչների այն աշխատությունները, որոնք վերաբերում են «Արմենիա»-ին: Գրականության մեջ արժարժված մեզ համար անընդունելի կարծիքները մերժել ենք մեր տեսակետների պոզիտիվ շարադրանքով:

Ըստ ամենայնի արժևորել ենք հետազոտվող խնդրին նվիրված արխիվային վավերագրերն ու տպագիր սկզբնաղբյուրները, հուշագրություններն ու ուսումնասիրությունները, շեշտադրել այն հարցերը, որոնք մեր կարծիքով ցայսօր ըստ արժանվույն չեն լուսաբանված պատմագիտական գրականության մեջ: Ուսումնասիրության առարկայի խորությամբ հետազոտման նպատակով համակարգային վերլուծության ենք ենթարկել մի ամբողջ խումբ շաղկապված և փոխալայնամալորոգ հիմնահարցեր: Դրանք են՝

▪ XIX դարի վերջին և XX դարի առաջին քառորդին Արևմտյան Հայաստանում տիրող ծանր կացությունը և որպես այդ իրավիճակի օրգանական

¹ Մինչ «Արմենիայի» հրատարակվելը հայ իրականության մեջ լույս են տեսել «ազգային, քաղաքական և գրական կամ բանասիրական» խորագիրը կրող 36 պարբերականներ: Դրանցից 27-ի խորագիրը թեև սկսվում էր «քաղաքական» բառով, սակայն իրականում միայն 1884-ից Թիֆլիսի Դաստակական խմբակի կողմից Մոսկվայում ընդամենը մեկ տարի լույս տեսած «Ազատութեան Անտաքերը»-ն էր Արևմտյան Հայաստանն ազատելու կոչ անում, որին զուգարվեց նաև սոցիալիստական գաղափարախոսությունը, իսկ արևմտա-հայ իրականության մեջ ազատության խնդիրները տևական ժամանակ բարձրացնում էր միայն «Արմենիա»-ն:

² Մ. Փորթուգալյանից հետո՝ 1921-1923 թթ., թերթը խմբագրել է Եղիշե Թորոսյանը:

շարունակություն՝ որակական նոր մակարդակի ազատագրական գաղափարախոսության հանդես գալը³,

▪ 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմից հետո հայության համընդհանուր հիասթափությունը մեծ տերություններից ու ազատության հասնելուն որպես նախապայման՝ սեփական ուժին կոթնելու մտայնության աստիճանական կարևորումը,

▪ Փորթուգալյանի հայրենամվեր գործունեությունն ու արևմտահայության ազատագրության խնդիրներին և Արևմտյան Հայաստանի քաղաքական կարգավիճակի փոփոխության վերաբերյալ աշխարհայացքային մոտեցումները,

▪ Փորթուգալյան-Արմենական կուսակցություն առնչությունները,

▪ 1908 թ. երիտթուրքական հեղաշրջման հետևանքով իրավիճակային նոր փոփոխությունները,

▪ Հայկական հարցին և մեծ տերություններին, հայ իրականությունը գոյություն ունեցող թերություններին, ազգային կուսակցություններին, հայոց Մեծ եղեռնին, կամավորական շարժմանը և մի շարք այլ կարևոր հարցեր: Աշխատանքում առանձնահատուկ շեշտադրում է կատարվել «Արմենիա» թերթի առաջին տասնամյակի համարներին, երբ այն նոր «գաղափարների շտեմարան» էր, և բոլոր հրապարակումները տոգորված էին ազատախոհությամբ, պայքարի ոգով և ապագայի նկատմամբ լուսավոր հավատով:

Առեմախոսության ժամանակագրական շրջանակները: Առեմախոսությունն ընդգրկում է հիմնահարցի տեսակետից ուղենիշային իրադարձություններով որոշակիացված ժամանակահատված՝ 1885-1923 թթ., այսինքն՝ «Արմենիա»-ի լույսընծայման բոլոր տարիները: Նշված ժամանակագրական հենքի վրա էլ քննարկվում են հայոց կյանքում տեղի ունեցած իրադարձություններին հասարակական մտքի դիրքորոշումների վերաբերյալ թերթի լուսաբանություններն ու տեսակետները: Ներկայացրել ենք 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմից հետո Արևմտյան Հայաստանում ստեղծված սոցիալ-քաղաքական ծանր կացությունը: Վախենալով այստեղ էլ տարածքային կորուստներ ունենալուց ու, հատկապես հայ ժողովրդին անբարեհույս համարելով՝ իշխանությունները որդեգրեցին բռնաճնշումների քաղաքականություն: Որպես դրա անմիջական հետևանք ու պատասխան, ինչպես նաև ազգային զարթոնքի, սեփական հայրենիքն ազատ տեսնելու հասունացած ցանկությունն իրականացնելու նպատակով հայ ժողովուրդը ոտքի ելավ ազատագրական պայքարի, որի սկզբնական փուլը դրսևորվեց մտավոր զարթոնքի և

³ Դեռևս XIX դարի առաջին կեսին այդպիսի գաղափարախոսություն արևմտահայ իրականության մեջ արդեն առկա էր: Եվրոպական ճնշվող ժողովուրդների՝ XIX դարի առաջին կեսի ազգային-ազատագրական պայքարի անմիջական ազդեցության նորքը 1850-1860-ական թթ. ծնավորված հայ հասարակական հոսանքների ներկայացուցիչները (Ստ. Ոսկանյան, Մ. Մամուրյան, Հ. Սվաճյան, Գ. Զիլիկլիրյան, Մ. Դեշիկբաշլյան և այլք) իրենց աշխատություններում և հրապարակումներում անդրադառնում էին արևմտահայության ազատագրության խնդիրներին, փորձում էին ուղիներ մատնանշել և անգամ պայքարի էին կոչում երիտասարդությանը: Ավելին, դեռևս XIX դարի սկզբին Վենետիկի Միփթարյան միաբանության անդամ Դուկաս վրդ. Ինժիճյանը («Ազգասեր» (1815թ.) և «Կարապատում» (1824-1827թթ.) հրապարակախոսական աշխատություններում ոչ միայն արժարժում էր հայրենասիրության և ազգասիրության թեման, այլև ընդգծելով խալափների ազատասիրության ուղեգծի ճշմարտացիությունը՝ «արյան մեջ թաթախված Հայաստանի» զավակներին հորդորում էր հետևել խալափների օրինակին, կոչ էր անում ազգային միասնության, համախմբվածության և հայրենասիրության:

կրթալուսավորական շարժման տեսքով: Այդ գործում նշանակալի դերակատարություն ունեցավ Փորթուգալյանը, ով, խուսափելով ձերբակալությունից, հեռացավ երկրից և 1885 թ. Մարսելում սկսեց հրատարակել «Արմենիա» թերթը:

Ուսումնասիրության մեթոդաբանությունը: Հետազոտության մեթոդաբանական հիմքում մեր կողմից ուսումնասիրված աղբյուրների և գիտական գրականության համեմատական ուսումնասիրությունն է: Հետազոտության մեջ շարադրանքի հաջորդականությունը պայմանավորված է ժամանակագրական և թեմատիկ սկզբունքով: Ուսումնասիրության պատմահամեմատական մեթոդի կիրառումը հնարավորություն է ընձեռել շատ դեպքերում մորթվի լուսաբանելու բազմաթիվ հիմնախնդիրներ և որոշակի առաջարկություններով նպաստելու դրանց արդյունավետ ընկալմանը: Ատենախոսության մեթոդաբանական հիմքում ընկած է «Արմենիա» թերթի պատմության և նրանում առկա կարևորագույն հրապարակումների անկողմնակալ ու անաչառ հետազոտության սկզբունքը:

Ատենախոսության գիտական նորույթն ու գործնական նշանակությունը: Ընդհանրացնելով ատենախոսության մեջ լուսաբանված պատմագիտական նորույթ հանդիսացող հիմնախնդիրների ներկայացումը՝ կարող ենք որոշակիորեն արժանագրել, որ հետազոտության հիմնական անվիճելի գիտական նորույթը վաստակաշատ մտավորական Մ. Փորթուգալյանի կյանքի, հասարակական-քաղաքական գործունեության և դրա զարդապսակ «Արմենիա» թերթի պատմության ամբողջական, համակողմանի ուսումնասիրությունն է, որը կատարվում է առաջին անգամ: Ատենախոսության մեջ հայ ժողովրդի համար բախտորոշ նշանակության բացառիկ գործընթացները ներկայացված են համաշխարհային պատմության կարևորագույն իրադարձությունների ամփոփական առնչությունների խորապատկերում և «Արմենիա» թերթի՝ որպես այդ իրողությունների տարեգիր, արձագանքների և արտահայտած տեսակետների հիշվույթով: Ուսումնասիրության նորույթն ամփոփ ձևով ունի հետևյալ տեսքը.

ա) առաջին անգամ ներկայացվում են Մկրտիչ Փորթուգալյանի կյանքն ու գործունեությունը և «Արմենիա» թերթի ամբողջական պատմությունը,

բ) վերլուծվում են «Արմենիա» թերթում տեղ գտած կարևորագույն հրապարակումները, և այդ հենքի վրա ցույց է տրվում, որ պարբերականն արևմտահայ կյանքի տարեգիրն էր, իրականության անեղծ հայելին,

գ) լուսաբանվում և շրջանառության մեջ են դրվում մոր տեղեկություններ ու փաստեր թերթի սկզբնավորման, գործելակերպի հիմնական ուղղությունների և օսմանյան բռնադատության դեմ պայքարի մեթոդների և ձևերի մասին,

դ) լուսաբանվում են թերթի կատարած ծավալուն աշխատանքները եվրոպական հասարակությանը հայոց խնդիրն տեղեկացնելու ուղղությամբ և այն, որ թերթը հայ ազատագրական պայքարը եվրոպայից կախյալ համարելու ռազմավարությունը համարում էր անարդյունավետ,

ե) ներկայացվում է Հայկական հարցի վերաբացման իրողությունը, և մանրամասն քննարկվում են նրա լուծման տարբերակներն ըստ թերթի նյութերի,

զ) լուսաբանվում են Հայկական հարցը ցեղասպանության միջոցով լուծելու և այն օրակարգից հանելու օսմանյան իշխանությունների կանխակալ ծրագրերը,

է) Հայաստանի անկախության և խորհրդային շրջանի առաջին տարիները, թուրք-հայկական հարաբերությունները և որոշ ռազմաքաղաքական իրադարձություններ լուսաբանվել են թերթի հրապարակումների հենքի վրա:

Ատենախոսությունն ունի ոչ միայն գիտական, այլև կիրառական նշանակություն: Ամփոփելի է, որ հասարակության և պատմության «Պարույրածն» զարգացման տեսությունը⁴ հայ ժողովրդի պատմության դեպքում քննություն է բռնում: Հետևապես, այդ հենքի վրա կատարված վերլուծությունների արդյունքում կատարված եզրահանգումները Հայաստանի անկախ պետականության կայացման գործընթացի շարունակականության պայմաններում ձեռք են բերում գործնական նշանակություն, հատկապես անցյալում թույլ տրված սխալները հասկանալու և դրանք կրկնելուց զերծ մնալու առումով: Ատենախոսությունն ունի նաև պատմաճանաչողական կարևոր նշանակություն, քանզի կարծում ենք, որ հետազոտության արդյունքները պահանջված են հայ ժողովրդի մոր շրջանի պատմության, մասնավորապես՝ քաղաքական մամուլի, ազգային կուսակցությունների, ազգային-ազատագրական պայքարի գաղափարախոսության, սեփական ժողովրդի ազատության պայքարի նվիրյալներին վերաբերող հարցերն ուսումնասիրողների կողմից: Դրանք կարող են օգտագործվել նաև բուհական ու դպրոցական դասագրքերում կամ դասավանդելու ընթացքում:

Ուսումնասիրության փորձաքննությունը: Ատենախոսության թեման հաստատվել է ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտի գիտական խորհրդում: Այն քննարկվել և հրապարակային պաշտպանության է երաշխավորվել նույն ինստիտուտի մոր պատմության բաժնի նիստում:

Ատենախոսության թեմայով հրատարակվել են հայերեն և ռուսերեն մեմագրություններ, հոդվածներ հայրենի և արտասահմանյան գիտական պարբերականներում, կարդացվել են զեկուցումներ գիտական նստաշրջաններում:

Հետազոտության աղբյուրագիտական հիմքը և հիմնահարցի ուսումնասիրվածության աստիճանը: Թեմայի գիտական լուսաբանման համար բացառիկ կարևորություն ունեն «Արմենիա»-ում լույս տեսած հոդվածները, արխիվային նյութերը, տպագիր սկզբնաղբյուրները, հուշագրությունները, մամուլի հրապարակումները և հետազոտության մեջ արժանիքավորված այլ հարցերի վերաբերող գիտական գրականությունը:

Թեմայի գիտական լուսաբանման համար բացառիկ կարևորություն ունեն «Արմենիա»-ում հրապարակված նյութերը, հատկապես Մ. Փորթուգալյանի հեղինակած ծրագրային բնույթի խմբագրականները⁵, քանի որ «Արմենիա»-ի ու Մ. Փորթուգալյանի վերաբերյալ արխիվային վավերագրերն այնքան էլ առատ չեն: Օգտագործել ենք նյութեր նաև որոշ էլեկտրոնային կայքերից⁶, ինչպես նաև

⁴ Ժամանակակից ամերիկացի հոգեբան Քլեր Գրեյվսի արժեքների էկոլոցիայի մասին հասարակության և պատմության «Պարույրածն» զարգացման տեսությունը վերաբերում է մարդու և հասարակության զարգացման դիմադրականին: Այդ տեսության օրինաչափություններն ու սահմանումները քննություն են բռնում նաև հայոց պատմության զարգացման գործընթացներն ուսումնասիրելու ժամանակ, տե՛ս Дон Эдвард Бек, Кристофер К. Коюн, Спиральная динамика. Управляя ценностями, и изменениями в XXI веке, издательство Открытый Мир, М., 2010.

⁵ Թերթի որոշ խմբաքանակներ պահվում են ՀՀ ազգային գրադարանում, Ե. Չարենցի անվան գրականության և արվեստի թանգարանում /ԳԱԹ/ և Մ. Մաշտոցի անվան Մատենադարանում: Որոշ մասն էլ՝ Թբիլիսիի Ջավախիշվիլու անվան համալսարանական գրադարանում, որոնք ֆոնդավորված չեն և որպես անմշակ նյութ՝ զրանցված են զՏ-58 համարի ներքո: «Արմենիայի» որոշ համարներ էլ գտնվում են Վիեննայի Միխրայան միաբանության գրապահոցներում, տե՛ս ֆ. 1.254, ֆ. 1.255 և ֆ. 1.155:

⁶ Wikipedia.com, Hy wikisource.org, Editions. sigest. Net, www.azator, gr /yushatetr/.

հիմնահարցին առնչվող փաստագրական վերլուծական հայերեն⁷, ռուսերեն⁸, անգլերեն⁹ և թուրքերեն¹⁰ ժողովածուներից:

Թեմայի գիտական լուսաբանման համար աղբյուրագիտական հիմք են ծառայել արխիվային նյութերը, որոնք թեև շատ չեն, սակայն լույս են սփռում հիմնահարցի բազմաթիվ կողմերի վրա: Կարևոր են հատկապես Հայաստանի ազգային արխիվի¹¹, Ե. Չարենցի անվան գրականության և արվեստի պետական թանգարանի¹², պետական պատկերասրահի¹³ մի շարք ֆոնդերի նյութերը:

XIX դարի վերջի և XX դարի առաջին տասնամյակների հայոց պատմության իրադարձություններով հարուստ ժամանակահատվածը հաճախ է դարձել ուսումնասիրության առարկա, գրվել են մեծաքանակ և բարձրարժեք պատմագիտական աշխատություններ, որոնք որոշ վերապահումներով մեզ համար եղել են ուղենշային¹⁴: ժամանակաշրջանի տարբեր հիմնախնդիրներ

քննարկելիս դրանց հեղինակներն անդրադարձել են նաև «Արմենիա» թերթին ու Մ. Փորթուզյանին: Այդ աշխատությունները պայմանականորեն բաժանել ենք չորս խմբի՝

ա) մինչխորհրդային, բ) խորհրդային, գ) հետխորհրդային շրջանում և դ) Սփյուռքում գրված ուսումնասիրություններ:

Մինչխորհրդային շրջանում «Արմենիա» թերթին նվիրված աշխատություն մեզ հայտնի չէ: Սակայն քննու առարկա ժամանակաշրջանին նվիրված այն ուսումնասիրություններում, որտեղ խոսվում է Փորթուզյանի մասին¹⁵, անդրադարձներ կան նաև «Արմենիա»-ին: Դրանց բնորոշ է այն, որ թերթի և խմբագրի մասին միայն գովեստի ու գնահատանքի խոսքեր են: Հավանաբար դա պայմանավորված է հոբելյանների առիթներով գրված լինելով: Սակայն եական դերակատարություն է ունեցել նաև Մ. Փորթուզյանի և նրա «Արմենիա»-ի լուրջ ավանդը հայոց զարթոնքի ու ազատագրական պայքարի գաղափարախոսության մշակման գործում:

Վանի վարժապետանոցի նախկին սան Պ. Թորոսյանը, անդրադառնալով Փորթուզյանի 40-ամյա գործունեությանը, բարձր է գնահատել նրա ներդրումը հայությանը կրթելու, համախմբելու և պայքարի կոչելու գործում: Համարելով նրան աննկուն կամքով օժտված «լուսաւորութեան անդրանիկ կամաւոր զինւոր»՝ հեղինակը շեշտում է, որ Փորթուզյանը «վիստուռա՛ս հայութեան մէջ ինքնավր-տախոթին»՝ ներշնչողներից առաջինը եղավ, «40 տարի ան տքմած է Հայը իւր դարեւոր թմրութենէն սթափեցնել»¹⁶ և իր աննկուն կեցվածքով վարակել շատերին:

Փորթուզյանի գործունեության 40-ամյա և «Արմենիա»-ի իրատարակության 25-ամյա հոբելյանների առթիվ ժամանակի նշանավոր մտավորականների հեղինակած հոդվածների փաստառատ ժողովածուն¹⁷ հարուստ է գնահատանքի խոսքերով: Հեղինակները¹⁸ մեծարում են նրան «նվիրյալ մանկավարժ», «լայնախոհ իրապարակագիր», «կրքոտ հայրենասեր» ու այլ բնորոշումներով և իրավացիորեն ընդգծում, որ նա իր հավատի ուժով հայությանը թարմ լիցք ներարկեց:

Ղազարյան Հ., Արևմտահայությունը ցեղասպանության նախօրյակին, Ե., 2001, Կոչար Մ., Армяно-турецкие общественно-политические отношения и армянский вопрос, Е., 1988, Саркисян Е., Политика Османского правительства в Западной Армении державы в последней четверти 19-ого и начале 20-ого вв., Е., 1972, 1967, Барсегов Ю., Геноцид Армян Ответственность Турции и Обязательства мирового сообщества, документы и комментарий, том 1, М., 2002 и том 2, М., 2005 և այլն:

¹⁵ Թորոսյան Պ., Ո՞վ է Մկրտիչ Փորթուզյան, Կ. Պոլիս, 1912, նույնի՝ Քառասուն տարուան աշխատաւորը, Կ. Պոլիս, 1914, Վարանդեան Մ., Հայկական շարժման նախապատմութիւնը, հ. 1, հ. 2, Ժնև, 1912, Պազիլ Խան, Քառասուն տարի, Կ. Պոլիս, 1914, Վասիլեան Պ., Յոբելեաւոր եւ Արարատեան ընկերութիւնը և ուրիշներ, Կ. Պոլիս, 1918, Սապահ-Գիւլեան Ա., Պատասխանատուները, Փրովիտենս, 1916, Կարապետեան Գ., Մտաւոր անցեալի յիշատակներէն, Կ. Պոլիս, 1919, Ա-Ռ., «Մեծ դէպքերը Վասպուրականում 1914-1915 թթ.», Ե., 1917, Մյասնիկեան Ա., Ազգային հարցի առթիվ, Մոսկվա, 1919, Աճառեան Հ., Տաճկահայոց հարցի պատմութիւնը, Նոր Նախիջևան, 1915 և այլն:

¹⁶ Թորոսյան Պ., Ո՞վ է Մկրտիչ Փորթուզյան, Կ. Պոլիս, 1912, էջ 9:

¹⁷ Կենսագրական գծեր, Քառասուն տարուան աշխատաւորը, Կ. Պոլիս, 1914:

¹⁸ Աշխատանքը չժանրաբեռնելու համար ձեռնպահ ենք մնում բոլոր 23 հեղինակների անուն-ազգանունները թվարկելուց:

⁷ «Արմենիա»-ի յուշարար, Ա տարեկան (1885-86), Մարտել, 1890, Հայաստանը բուրժուական դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Զ. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, Ե., 1972, Հայերի ցեղասպանությունը Օսմանյան կայսրությունում (փաստաթղթերի և նյութերի ժողովածու), Մ. Ներսիսյանի խմբագրությամբ, Ե., 1991, Արմենական կազմակերպութիւն, ՌԱԿ հիմնական ծրագրեր, կանոնագրեր և վաւերագրեր, Պէյրոս, 1988, Ծրագիր և կանոնագիր Գաղափարակցական միութեան (Արմենո-միութեան) միացեալ կազմակերպութիւն, Լոնտոն, 1907, Հայ պարբերական մամուլը, մատենագիտական համահավաք ցուցակ 1794-1980, կազմեց Բաբլոյան Ա., 1986, Հայ պարբերական մամուլի մատենագիտություն (1794-1967), Համահավաք ցանկ, կազմեց՝ Ա. Կիրակոսյան, Ե., 1970:

⁸ Армянский вопрос и геноцид армян в Турции 1913-1919, сост. В. Микаелян, Е., 1991, Положение Армян в Турции до вмешательства держав в 1895 г., Москва, Тип. "Рассвет", 1896, Черная Книга, Знаменитые иностранцы о турецких преступлениях конца XIX века и о геноциде армян в Османской империи в 1915 году, составитель А. Исоян, Е., 2012.

⁹ British Documents on the Ottoman Armenians, Ankara, 1989, pp. 547-550 pages.

¹⁰ Documents Diplomatiques Ottomans: Affaires Armeniennes (ed. by Bilâl Şimşir), vol. 1 (1886-1893), Ankara, 1985.

¹¹ Տե՛ս ՀԱԱ, ֆ. 51, 121, 190, 408, 420, 424, 427, 453, 1267, 1456 և այլն:

¹² Տե՛ս ԳԱՊ, ֆ. 5. «Ա. Արփիարյան», «Ա. Զոպանյան», «Մ. Բարխուդարյան», «Գ. Լևոնյան», «Հավաքածու սփյուռքահայ գրողների և մտավորականների», «Ա. Հովհաննիսյան», «Վ. Մալեգյան», «Բ. Նավասարդյան», «Մ. Փորթուզյան», «Ս. Հայկունի» և այլն:

¹³ Հայաստանի պետական պատկերասրահ, հուշածեղագրային բաժին, ֆ. 60, տ. 11, թղթ. 27, 28: Թերլեմեզյան Փ., Կյանքիս հուշերը (մեքենագիր): Մի քանի արժեքավոր վավերագրեր էլ ձեռք ենք բերել մեր սփյուռքահայ բարեկամների օգնությամբ:

¹⁴ Լեւ, Թուրքահայ հեղափոխության գաղափարաբանությունը, հ. Ա, Ե., 1994, Ավետիսյան Հ., Հայկական հարցը 1918 թվականին, Ե., 1997, Սիմոնյան Հ., Անդրանիկի ժամանակը, Ե., 1996, նույնի՝ Թուրք-հայկական հարաբերությունների պատմությունից, Ե., 1991, Գալոյան Գ., Հայաստանը և մեծ տերությունները 1917-1923 թթ., Ե., 1999, Գիւլեան Գ., Պատմական խնդիրներ, Մ. Փորթուզյան (մի էջ յեղափոխական մտքի պատմությունից), Պէյրոս, 1937, Ներսիսյան Մ., Հայ ժողովրդի պայքարը թուրքական բռնադատության դեմ, Ե., 2002, Խառատյան Ա., Արևմտահայ հասարակական մտքի և իրապարակախոսության պատմությունից, Ե., 1980, Համբարյան Ա., Հայ հասարակական քաղաքական միտքը արևմտահայության ազատագրության ուղիների մասին, Ե., 1990, նույնի՝ Ազատագրական շարժումները Արևմտյան Հայաստանում (1898-1908), Ե., 1999, Հակոբյան Ա., Հայաստանի խորհրդարանը և քաղաքական կուսակցությունները (1918-1920 թթ.), Ե., 2005, Վարդանյան Հ., Արևմտահայերի ազատագրության հարցը և հասարակական-քաղաքական հոսանքները 19-րդ դարի վերջին քառորդում, Ե., 1967, Սարուխանյան Ն., Հայկական հարցը մինչխորհրդային հասարակական քաղաքական մտքի և պատմագրության մեջ, Ե., 1997,

Մինչխորհրդային շրջանում զգալի թիվ են կազմում կուսակցական գործիչների աշխատությունները¹⁹։ Դրանցում Փորթուզայանը համարվում է ազատագրական պայքարի գաղափարախոսության մշակող, կրթալուսավորական գործի կազմակերպիչ և ժողովրդին ազատագրական պայքարի մղող գործիչ։ Իսկ ԶՅԴ տեսաբան Միքայել Վարանդյանը, ներկայացնելով նշված ժամանակաշրջանում հայերի վերագործունի գործընթացը, համարում է, որ այդ շարժման ողբից մինչև պայքարի հրավիրող գործիչները դարձան «այն ժամանակվա հայության խիղճը»²⁰։ Իսկ այդ սերնդին համարում է ազատագրական շարժման «ուժ-գաղափարի», «խթան-գաղափարի» ստեղծիչ²¹։ Այս որակումները, անկասկած, վերաբերում են նաև Մ. Փորթուզայանին։

«Արմենիա» թերթի մասին մինչխորհրդային շրջանում զգալի թվով հրապարակումներ կան ժամանակի մամուլում։ Կ.Պոլսում լույս տեսնող «Անետաբեր»²² շաբաթաթերթը «Ո՛վ է Փորթուզայան» խմբագրականում մեծարում է Մ. Փորթուզայանին «անձնուէր հանրային գործիչ», «բարի յեղափոխական», «առաջինն ուն քարոզը կը հասկնար ժողովուրդ» արտահայտություններով, ուն խոսքը զուլալ առվակի նման «լուսլուով հանդերձ սխալ գաղափարներ, բարձր իտեալներ դիւրամարս կընէր»²³։ Այնուհետև իրատեսորեն ընդգծվում է, որ փառասիրությունը նրա մեջ իսպառ բացակայում էր և առանձնացնելով պարզ ու հստակ գրելաոճը՝ ներկայացնում, թե ինչպիսի հմտությամբ էր նա մերժում ընդդիմադիրների հիմնազուրկ պնդումները։ Այնուհետև հեղինակը վկայակոչում է «Արմենիա»-ի բանաձևած մի կարևոր դրույթ. «Ոչ մի Զայ իրաւունք ունի ըսելու թե ինք բան մը չկրնար ընել խեղճ ազգին համար։ Մինչեւ անգամ եթե արժեք գրօ մը ըլլաս, գոնէ կրնաս 1 արժող Զայ եղբոր մը քով կայնելով»²⁴ 10 շինել»²⁴։

«Ազատ բեմ» պարբերականն էլ է հեղափոխական առաջին սերնդի ու նրանց գաղափարախոսների մասին հիացմունքով խոսում։ Միանգամայն համամիտ ենք թերթի հայտնած այն կարծիքին, որ որտեղ խմորվում էին հեղափոխական գաղափարներ, որտեղ մտադրություն կար զբաղվելու Զայաստանի ազատագրության խնդիրներով, բնավորությամբ մեղմ, մարդասեր Մ. Փորթուզայանն այնտեղ էր։ Ա. Արփիարյանի բնորոշմամբ «Փորթուզայանը ազատության շունչ մը փչեց ամբողջ Վանի վրա։ Առանց Յեղափոխութիւն բառն արտասանելու յեղափոխական սերունդ մը պատրաստեց Վասպուրականում»²⁵։

¹⁹ Արամեանց Զն., Վերածնունդի երկունքը, Կ. Պոլիս, 1918, Դարաջեան Գ. (Արկունեղ), Անցեալի յիշողութիւններից, Թիֆլիս, 1918, Ճանկուլեան Զ., Յիշատակներ հայկական ճգնաժամէն, մաս Ա, Կ. Պոլիս, 1913, Սապահ-Գիւլեան Ս., Ինքնաւար Զայաստան, Կ. Պոլիս, 1915, Նույնի Պատասխանատուները, Կ. Պոլիս, 1916, Վարանդեան Մ., Զայական շարժման նախապատմութիւնը, Ժնև, 1912, 3 1 և 3. 2 և այլն։

²⁰ Վարանդեան Մ., Զայական շարժման նախապատմութիւնը, Ժնև, 1912, հ. 1, էջ 13։

²¹ Նույն տեղում, էջ 14։

²² «Անետաբեր» Ամերիկյան միսիոներաց ընկերության պարբերականը լույս է տեսել Կ.Պոլսում 1855-1915 թթ. նախ՝ որպես երկշաբաթաթերթ, ապա՝ ամսաթերթ։ Պարբերականի խմբագիրներ են եղել Զ. Գրիմը, Զ. Բարնըմը, Գ. Մեքալը, Ե. Բլիսը և ուրիշներ։

²³ «Անետաբեր», թիվ 14, Կ.Պոլիս, 8 ապրիլի, 1911, էջ 328-331։

²⁴ Նույն տեղում։

²⁵ «Նոր կեանք», 1899, թիվ 18։

ԱՄՆ-ում լույս տեսնող «Կոչնակ» պարբերականն էլ²⁶ Մ. Փորթուզայանին բնութագրում է որպես ազգային ու կրթական «գործերուն հմուտ», անաչառ ու անկաշառ, վեհամեծ, անկեղծ և հայրենասեր, «կարող գրող մը, յաջող ուսուցիչ», «փոթորիկ հրաւիրող լեռ մը բլուրներուն մէջ» ով ջանասիրության շնորհիվ միշտ մեծ արդյունք էր ապահովում²⁷։ Զայ իրականությունում, թերթի Ռուսաստանում կազմակերպիչ կարծիքով այդ շրջանում ոչ մեկն այնքան արագ չներշնչեց և «շարժման մեջ չորաւ Զայ ուսանողը ու այդչափ կարճ ժամանակի մէջ այդչափ մեծ արդիւնք չցուցուց»²⁸։ Որակումներ, որոնք այնքան էլ հեռու չեն իրականությունից։

«Արմենիա»-ին ընդդիմախոս պարբերականների մեծ մասը կուսակցական պաշտոնաթերթեր էին²⁹, մի մասն էլ՝ ոչ³⁰։ Առավելապես արծազանքելով «Արմենիա»-ի հրապարակումներին՝ դրանք հրապարակում էին նյութեր, որոնց թերթը կամ չէր արծազանքում, կամ պատասխանում էր հավասարակշռված ու առանց մաղձի։ Ավելի հաճախակի էին բանավեճերը «Զնչակ»-ի ու նրա արբանյակների («Մարտ», «Ապոսակ» և այլն) հետ։ Ամմիջապես վճռական գործողությունների կողմնակից հնչակյանները «ժամկետանց», «պահպանողական» և նմանատիպ ոչ այնքան իրավացի որակումներով քննադատում էին աստիճանական վերափոխումների կողմնակից Մ. Փորթուզայանին։

Փորթուզայանին զայրացրել էր, որ «Ազատ բեմ»-ը սուտ զրպարտություններով հանդգնել էր սրբապղծել հայ ազատագրական պայքարի նահատակ Մ. Ավետիսյանի հիշատակը՝ մեղադրելով նրան Ամերիկայում հեղափոխության անունով գումարներ հավաքելու և Փորթուզայանի հետ իրենց կարիքները հոգալու համար³¹։ Նա պատասխանում էր, որ մեղադրելու համար մարդիկ պիտի պատմություն իմանան և հեղափոխության հերոսներին, որպեսզի անհիմն չպղծեն նրանց հիշատակը³²։

Փորթուզայան-արմենականներ հարաբերություններ³³ քննարկելով՝ Բուստոնի «Ազգ», Վառնայի «Իրաւունք» և այլ թերթեր հորդորում էին Մ. Փորթուզայանին հրաժարվել արմենականների հանդեպ ժխտողական կեցվածքից։ Երբ վերջինս մերժեց, «Իրաւունք»-ը մեղադրեց Մ. Փորթուզայանին «արմենիական» բառը սեփականաշնորհելու համար³⁴։ 1890-ականների վերջերից «Արմենիա»-ն կրկնում էր ինքն իրեն, որդեգրել էր զգուշավոր կեցվածք

²⁶ «Կոչնակ» պարբերականը լույս է տեսել 1900 թ.-ից։ 1919 թ. դարձել է «Կոչնակ Զայաստանի», իսկ 1921-ից՝ «Զայաստանի կոչնակ» մինչև 1968 թ. սկզբում Բոստոնում, ապա՝ Նյու Յորքում, որպես շաբաթաթերթ, այնուհետև դարձել է ամսագիր։ Տարբեր տարիների պարբերականը խմբագրել են Վ. Քյուրեյանը, Խ. Պեննեյանը, Զ. Խազոյանը, Վահե Զայկը, Ա. Պետիկյանը և ուրիշներ։

²⁷ Նույն տեղում։

²⁸ «Կոչնակ», 8 ապրիլի, 1911, էջ 234-327։

²⁹ «Զնչակ», «Մարտ», Զնչակյան կուսակցության պաշտոնաթերթեր, լույս են տեսել Լոնդոնում, «Նոր կեանք», Վերակազմյալ Զնչակյան կուսակցության, Լոնդոն, «Դիօշակ», Թիֆլիս, ԶՅԴ պաշտոնաթերթ, ռամկավարների «Ազգ», Բոստոնում, «Արեւ», Ալեքսանդրիայում և այլն։

³⁰ «Մշակ», Թիֆլիս, «Ազատ բեմ», Ալեքսանդրիա, «Արաքս», Սանկտ Պետերբուրգ, «Իրաւունք», Վառնա, «Զայաստան», Լոնդոն և այլն։

³¹ «Ազատ բեմ», 1906, ապրիլի 21։

³² Նույն տեղում։

³³ Այս խնդիրը ստորև մամրամասն քննարկվում է։

³⁴ «Իրաւունք», 1908, ապրիլի 9։

և դարձել երկրորդական թերթ: Դրա համար էլ հաջորդ տարիներին մամուլում էական անդրադարձներ չկան:

Խորհրդային իշխանության առաջին տասնամյակներին գաղափարախոսական սահմանափակումների պատճառով Հայաստանում ազգային-ազատագրական պայքարի պատմությամբ զբաղվելը չէր խրախուսվում: Հատուկ նշանակություն ուներ Մ. Փորթուգալյանին ու «Արմենիա» թերթին ուղղակի անդրադարձներ գրեթե չկան, իսկ թեման լուսաբանվել է նախկին մտածողության և կոմունիստական թելադրանքի անհաջող «համաձայնեցումներով», կուսակցականության շեշտադրմամբ, դասակարգային մեկնակետով և վերապահումներով³⁵:

Հայ ազատագրական պայքարի պատմության ուսումնասիրությունը նոր մակարդակի բարձրացավ խրուշչովյան ձեռնարկից հետո: Զբոսազննատեղով մինչ այդ արվածը, նշենք, որ գրվեցին բարձր մակարդակի նոր ու հիմնարար պատմագիտական աշխատություններ³⁶: Խուսակվելով «նացիոնալիստական» պիտակավորումից, դրանք առերևույթ այնքան էլ անմիջականորեն ազգային-ազատագրական պայքարի խնդիրները չէին լուսաբանում, սակայն լավագույնս ներկայացնում էին պայքարի վերելքին նպաստող գործոնները, նշում, որ ազգային-ազատագրական պայքարն ուներ նաև սոցիալական բնույթ³⁷: Անշուշտ ամօխտելի է նաև, որ խորհրդային պատմագիտությունը որոշ չափով հետազոտել է խնդրո առարկա թեմայի առանձին կողմերը, բայց տակավին ամբողջական աշխատություն չի ստեղծվել:

Անդրադառնալով «Արմենիա»-ին՝ Ջ. Կիրակոսյանը շեշտել է, որ Մ. Փորթուգալյանն իր պարբերականով մեծապես նպաստել է հայոց վերագործնության գործընթացին: Շրջանցելով կոմունիստական վարչակարգի սահմանափակումները՝ հեղինակը բարձր է գնահատել «բուրժուական «Արմենիան», իսկ խնդարին համարել է հայ ժողովրդի «քաղաքական մուրացկանության» օգտակարությանը կասկածող, խաբվելուց չհոգնելու սովորույթը մերժող ու նրանց մեջ ըմբոստություն ներարկող, գիտակցված և մանրակրկիտ նախապատրաստված հեղափոխության կոչող գործիչ³⁸: Հեղինակի կարծիքով Մ. Փորթուգալյանն առաջիններից մեկը հասկացավ, որ թուրքի նպատակն է եղել «ջնջել հայկական ցեղը յուր հայրենիքի միջև», և եթե հայ ժողովուրդը ժամանակին չսթափվի ու չպայքարի, կկորցնի ամեն ինչ, ու ինքն

էլ կկորսվի: Ըստ հեղինակի՝ «Արմենիան» առաջին թերթն էր, որ ժողովրդի տառապանքների մասին խոսեց բարձրաձայն, վառեց ազգասիրության ու հայրենասիրության կրակը: Մեծագույն նվաճում է համարում այն, որ թերթն ընթերցողներին փոխանցում էր սեփական ուժերին կոթնելու, համերաշխ գործելու և փոխադարձ օգնության միջոցով բաղձալի ազատությանը հասնելու դրույթները:

Պատմաբան Ա. Համբարյանն էլ, քննարկելով «Արմենիա»-ի Փորթուգալյան-արմենականներ առնչությունները՝ գրում է, որ իմանալով, թե իրեն ու իր թերթին են վերագրում Արմենական կուսակցության հիմնադրման պատիվը, Փորթուգալյանը հայտարարել է, որ «Արմենիան» իր անունով երբևէ կուսակցություն չի հիմնադրել: «Այնուամենայնիվ, արմենականները շարունակում էին «Արմենիա»-ն համարել իրենց գաղափարական օրգանը», - նշում է Համբարյանը և ավելացնում, որ արմենականները «Արմենիա»-ի հետ կապված էին միայն գաղափարապես³⁹: Կիսում ենք հեղինակի տեսակետը, թերթը նորարար գաղափարների յուրահատուկ շտեմարան էր և մեծ ներդրում ունի հայ քաղաքական մտքի մշակման գործում:

Պատմաբան Հ. Վարդանյանը, պարզաբանելով հայության ազատագրության հնարավոր ուղիները, իրավացիորեն շեշտել է, որ հայրենասիրությամբ և արիության ոգով տոգորված «Արմենիա»-ի «խնդիրն էր հայերի ժամր վիճակի մասին իրազեկել աշխարհի պրոգրեսիվ մարդկությանը, իրենց եղբայրների ազատագրության շուրջ կենտրոնացնել պայքարի գաղափարախոսությունը»⁴⁰:

1950-ականների երկրորդ կեսերի վախճանում և զգուշավոր աշխատություններին աստիճանաբար փոխարինելու եկան ավելի համարձակ ու նպատակասլաց երկեր, որոնցում ընդհանուր, տեսական նախապայմանների քննարկումներից բացի՝ տեղ էին գտնում արդեն նաև ազատագրական պայքարի շատ դրվագներ, կատարվում էին տեսական, գաղափարական եզրահանգումներ⁴¹:

Խորհրդային կայսրության վերջին տարիներից սկսած, առավել ևս՝ Հայաստանի անկախության հռչակումից հետո, հայ ազատագրական շարժման, մամուլի, ֆիդայական պայքարի, կուսակցությունների և մի շարք այլ հարցերի պատմությամբ ուսումնասիրողներն ավելի հաճախ սկսեցին զբաղվել⁴²:

³⁵ Լեօ, Թուրքահայ յեղափոխութեան գաղափարաբանութիւնը, Կ. Ս. Փարիզ, 1934, նույնի՝ Անցեալից, Թիֆլիս, 1925, Մյասնիկեան Ա., Ազգային հարցի առթիվ, Մոսկվա, 1919 և այլն:

³⁶ Ներսիսյան Ա., Հայ ժողովրդի պայքարը թուրքական բռնատիրության դեմ, Ե., 1955, Հովհաննիսյան Ա., Նալբանդյան և նրա ժամանակը, գիրք 2-րդ, Ե., 1956, Համբարյան Ա., Ազգային հարաբերությունները Արևմտյան Հայաստանում (1856-1914), Ե., 1965, Խուրշուդյան Լ., Սփյուռքահայ կուսակցությունները ժամանակակից էտապում, Երևան, 1964, Հովհաննիսյան Ռ., Արևմտահայ ազգային-ազատագրական շարժումները և Կարինի «Պաշտպան Հայրենյաց» կազմակերպությունը, Ե., 1965, Բարսեղյան Խ., Մարտիկոմի տարածումը Հայաստանում (1880-ական թթ. - 1904), գիրք 1, Ե., 1967, Վարդանյան Հ., Արևմտահայերի ազատագրության հարցը և հայ հասարակական-քաղաքական հոսանքները 19-րդ դ. վերջին քառորդում, Ե., 1967, Ղազարյան Հ., Արևմտահայերի սոցիալ-տնտեսական և քաղաքական կացությունը 1800-1870 թթ., Ե., 1967 և այլն:

³⁷ Հարությունյան Շ., Պատմագիտության զարգացումը Սովետական Հայաստանում, Ե., 1967, էջ 315:

³⁸ Կիրակոսյան Ջ., Բուրժուական դիվանագիտությունը և Հայաստանը 19-րդ դարի 80-ական թթ., Ե., 1980, էջ 233:

³⁹ Համբարյան Ա., նշվ. աշխ., էջ 160: Ժամանակաշրջանի շատ ու շատ կնճռոտ հարցեր միշտ ընկալելու խնդրում մեզ համար օգտակար են եղել նաև հեղինակի «Ազգային հարաբերությունները Արևմտյան Հայաստանում (1856-1914)», Ե., 1965, «Երիտթուրքերի ազգային ու հողային քաղաքականությունը և ազատագրական շարժումները Արևմտյան Հայաստանում (1908-1914)», Ե., 1979, աշխատությունները, թեև անմիջականորեն նվիրված չեն «Արմենիա» թերթի պատմությանը:

⁴⁰ Վարդանյան Հ., Արևմտահայերի ազատագրության հարցը և հայ հասարակական-քաղաքական հոսանքները 19-րդ դ. վերջին քառորդում, Ե., 1967, էջ 291:

⁴¹ Ա. Հովհաննիսյանը, Մ. Ներսիսյանը, Գ. Ղափիբեկյանը, Ս. Երեմյանը, Ջ. Կիրակոսյանը և ուրիշներ, օգտագործելով հնարավոր բոլոր միջոցները, մուտք էին գործում տարբեր արխիվներ, դուրս բերում մինչ այդ արգելված վավերագրեր, հրատարակում և դարձնում դրանք հանրության սեփականությունը:

⁴² Գևորգյան Հ. Ազատագրական պայքարի ռազմավարությունը և էջեր նրա հետապնդումից, Ե., 2012, նույնի՝ Ազատագրական պայքարի մարտավարությունը 1895-1898 թթ., Ե., 2002, Նույնի՝ Հայոց ազատամարտի զինման և ֆինանսավորման խնդիրը (1890-1908 թթ.), Ե., 2004, Խուրշուդյան Գ., Հ.Յ. դաշնակցության քննական պատմություն, ակունքներից մինչև 1895 թ. վերջը, Ե., 2006, Կոստանդյան Է., Այնարկներ արևմտահայ

Արժևորելով Մ. Փորթուզայանի ազգանվեր գործունեությունը՝ ակադեմիկոս Գ. Գալոյանն իրավացիորեն նշում է, որ նա ժողովրդի ազատության համար ուղքի ելած փաղանգի հավատարմորեն ներկայացուցիչն էր և իր «Արմենիայով հայոց մեջ զինված պայքարով ազատագրվելու գաղափարախոսությունը հիմնադիրներից մեկը եղավ»⁴³։ Իսկ ազատագրական շարժման վերելքը, ըստ Ստ. Պողոսյանի, պայմանավորված էր տնտեսական, քաղաքական, մշակութային և միջազգային ազդակներով, որոնք հայ մարդու մեջ փոփոխության պահանջ առաջացրին։ Այդ լուսավոր գաղափարի առաջին սերմանողներից մեկը նա «Արմենիան» է համարում⁴⁴։

Հայ ազատագրական պայքարում «Արմենիա»-ի դերակատարությունը իրատեսորեն է գնահատել Է. Կոստանյանը։ Ըստ նրա՝ եվրոպայից դուրս մղվելուց հետո օսմանյան իշխանությունները կայսրության արևելյան շրջաններում վարեցին հայահալած քաղաքականություն, որի արդյունքում հայ և թուրք ժողովուրդների միջև եղած հակասությունը վերաճեց «ուվ-ումի» անգիջում պայքարի։ Այդ գոյակովի ակունքներում Կոստանյանն առանձնահատուկ տեղ է հատկացնում «Վանում հեղափոխական սերունդ ստեղծող»⁴⁵ Փորթուզայանին։ Բարձր գնահատելով վերջինիս կրթալուսավորական ու կազմակերպչական գործունեությունը և չներելով «ցուցանող արարքները»⁴⁶ պատմաբանը շեշտում է, որ Մ. Փորթուզայանի աշակերտներն ստեղծեցին հայ անդրանիկ՝ Արմենական կուսակցությունը⁴⁷։

Հեգելյան սկզբունքով բանաձևելով ազգային կուսակցությունների եռա-միասնությունը՝ թեզ (արմենականություն), հակաթեզ (հնչակյաններ)⁴⁸ և սինթեզ (դաշնակցություն), Գ. Խուդինյանը նշում է, որ արմենականությունն առաջադրեց

մշակութային և հասարակական-քաղաքական կյանքի պատմության (19-րդ դարի 80-ական թվականներ), Ե., 2005, Հայ ազգային և Հայաստանի ու Անդրկովկասի սոցիալիստական կուսակցությունների պատմության ակնարկներ 1885-1914 թթ., Է. Կոստանյանի խմբագրությամբ, Ե., 2003, Հայկոյան Ա., Հայաստանի խորհրդարանը և քաղաքական կուսակցությունները (1918-1920 թթ.), Ե., 1998, Ներսիսյան Ա., Հ.Յ. դաշնակցութեան պատմություն (1898-1908), Ի. Բ. և Գ. Պէյրուք, 2008, Պէյրուք, 2013, Մույնի՝ Ռուբեն, Ե., 2007, Մույնի՝ Ավետիք Սահակյան, Ե., 2006, Սարգսյան Ա., Հայ Սահմանադրական ռաճկավար կուսակցություն (1908-1921 թթ.), Ե., 2009, Մույնի՝ 1885-1908 թթ. հայ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը արմենական գործիչների գնահատմամբ, Ե., 2010, Հովհաննիսյան Գ., Հնչակյան կուսակցության պատմություն (1887-1915 թթ.), Ե., 2012, Կարապետյան Ա., Արմենական կուսակցության կազմավորումը և գործունեությունը 19-րդ դարի վերջին և 20-րդ դարի սկզբին, թեկնածուական ատենախոսության սեղմագիր, Ե., 1995 և այլն։

⁴³ Գալոյան Գ., նշվ. աշխ., էջ 404։

⁴⁴ Պողոսյան Ստ., Հայոց ցեղասպանության պատմություն, Ի. 1-ին, Ե., 2008, էջ 382։

⁴⁵ Կոստանյան Է., Ակնարկներ արևմտահայ մշակութային և հասարակական-քաղաքական կյանքի պատմության (19-րդ դարի 80-ական թվականներ), Ե., 2005, էջ 89։

⁴⁶ Նույն տեղում, էջ 90-91։

⁴⁷ Կոստանյան Է., Մկրտիչ Խրիմյան (հասարակական-քաղաքական գործունեությունը), Ե., 2000, էջ 325։

⁴⁸ Ընդհանուր առմամբ, ընդունելով հանդերձ հեգելյան այս բանաձևումը, այնքան էլ համամիտ չենք հայ ազատագրական շարժման ակունքներում կանգնած կուսակցություններին ու նրանց առաջ քաշած տեսակետները դիտարկել որպես հակադիր բևեռներ։ Ի վերջո, նրանք այնքան էլ լավ չէին տիրապետում տարբեր իզմ-երին և անում էին այն, ինչ կարողանում էին, անկախ նրանից, թե ինչ էին մտածում կամ ինչի շուրջ էին բանավիճում ժնկներում նստած տեսաբան-առաջնորդները։

«ազգային հեղափոխության» գաղափարը, որը պետք է հիմնվեր սեփական ուժերի և հնարավորությունների վրա։ Այդ ուժերի ցրված լինելն ու տկարությունը հանգեցրին Փորթուզայանի կողմից «ներքին ուժի» ձևավորման ռազմավարական խնդրի առաջադրմանը որպես արտաքին համագանձների բարենպաստ դասավորությունից օգտվելու վճռորոշ պայման»⁴⁹։ Պատմաբանի բնորոշմամբ Մ. Փորթուզայանը հստակ գիտակցում էր, որ հայ ժողովուրդը դեռևս պատրաստ չէ սկսվող ազատագրական մաքառումներին, ինչն էլ հանգեցնում էր նախ կրթվելու, կազմակերպվելու, ապա՝ նաև սեփական ուժ կազմավորելու գաղափարին։ Սակայն հայ երիտասարդության արմատական թևը դժգոհ մնաց «Արմենիա»-ի չափավոր ուղեգծից և որդեգրելով անմիջապես գործելու ու առանց հապաղելու արդյունքներ տեսնելու մարտավարություն «հակադրեց միմյանց ազգային դատը ու համամարդկային ազատագրության իդեալը»⁵⁰։ «Արմենիան», փորձելով կողմնորոշվել իր դավանած սկզբունքների և «Հնչակ»-ի առաջ քաշած թեզերի միջև, նկատում էր, որ «առաջինը ամեն հայու ափին մեջ մէկ մէկ մարդին հրաջան կուզէ տեսնել, երկրորդը ամեն Հայու զանկին մեջ «Կարլ Մարքս»ի միզամած վարդապետությունները կուզէ գետնել»⁵¹։ Ուստի, երբ «Արմենիա»-ն «Հնչակ»-ի կտրուկ հարցադրումներին պատասխանում էր «Երազով օր կանցունենք»⁵² և «Միութիւնը զօրութիւն է»⁵³ ձևակերպումներով, ապա ակնհայտ է դառնում, եզրակացնում է Գ. Խուդինյանը, որ «նման բանաձևումների տեսական-գաղափարախոսական «պարզունակությունը գործնական գետնի վրա ավելի իրատեսական է, քան հնչակյանների տեսական մտքի՝ արևմտահայ իրականությանը չհամապատասխանող «խորությունը»⁵⁴։

Թերթի հիմնադրման պատմությանը հետաքրքիր, սակայն մեզ համար անընդունելի տեսակետ է հայտնել Լ. Ալոյանը։ Նրա կարծիքով, քանի որ օսմանյան իշխանությունները խիստ հսկողություն էին սահմանել ընդդիմադիրների նկատմամբ. «վերջիններս ստիպված եղան Մ. Փորթուզայանին գործուղել (՝ Մաքսել...»։

Հայ ազգային-ազատագրական պայքարի, կուսակցությունների ու անհատ գործիչների պատմությունը շարադրելու գործում հուշագրությունները խիստ կարևոր են, իսկ «Արմենիա» թերթի դեպքում, երբ արխիվային վավերագրերը սակավ են, դրանք ավելի կարևորվում։

Արմենական-ռաճկավար հուշագիրները հիմնականում ըրական են գնահատում Փորթուզայանի գործունեությունն ու «Արմենիա»-ն⁵⁵։ Հնչակյան հուշագիրների⁵⁶ մոտ նկատելի է երկու մոտեցում. 1890-ական թթ. գրված

⁴⁹ Խուդինյան Գ., նշվ. աշխ., էջ 118։

⁵⁰ Նույն տեղում, էջ 121։

⁵¹ Խուդինյան Գ., նշվ. աշխ., էջ 118։

⁵² Մեր ընկերը-մեր ոյժը, «Հնչակ», 1891, թիվ 3, մարտ, էջ 2։

⁵³ «Արմենիա», 1891, 15 յուլիս, թիվ 90։

⁵⁴ Խուդինյան Գ., նշվ. աշխ., էջ 124։

⁵⁵ Յուշեր Արմենակ եկարեանի, Պէյրուք, 1985, Տաճատեան Մ., Իմ յուշերս, խմբագրեց եւ ծանօթագրեց Վաչէ Դազարեան, Պէյրուք, 1985, Թերլեմեզյան Փ., Կյանքիս հուշերը (մեքենագիր), տես Հայաստանի ազգային պատկերասրահ, հուշածեղագրային բաժին, ֆ. 60, տ. 11, թղթ. 27, 28, Պողոսեան Հ., Մեր դերը, Ի՞նչ եղաւ եւ ինչպիսի ըլլայ, Պոսթոն, 1935, Մույնի՝ Կուսակցական կեանքի յուշերս, Պէյրուք, 1987։

⁵⁶ Նանկուլեան Յ., Յիշատակներ հայկական ճգնաժամն, Կ.Պոլիս, 1913, Խան-Ազատ Ռ., Հայ լեղափոխականի յուշերից, «Հայրենիք» ամսագիր, Բոստոն, 1927, թիվ 11, սեպտեմբեր, էջ 124-138, 1927, թիվ 1, նոյեմբեր, էջ 122-135, 1927, թիվ 2, դեկտեմբեր, էջ

հուշերում բոլորն անխտիր քննադատում են Մ. Փորթուգալյանին, պահպանողական անվանում: Հետագայում, նեղվելով ՀՀԴ-ի տիրապետող դիրքերից, սկսում են դրական վերաբերվել հավանական դաշնակից դարձած արմենականներին, նրանց հոգևոր հայր Մ. Փորթուգալյանին ու նրա թերթին: ՀՀԴ հուշագիրները⁵⁷ գնահատում և ներողամիտ վերաբերմունք են դրսևորում Մ. Փորթուգալյանի ու «Արմենիա»-ի առաջին տարիների գործունեությունը, նկատմամբ, իսկ հետագայում՝ հատկապես գաղափարական հարցերում, քննադատում են: Ավելի ուշ, գնահատելով Մ. Փորթուգալյանի դաշնակցամետ պահվածքը և «Արմենիա»-ն համարելով «անվտանգ», առիթը ներկայանալու դեպքում օգտագործում են թերթի ամբիոնը:

Թեև զերծ չեն կուսակցականությունից, սակայն փաստառատ են և սկզբնաղբյուրի արժեք ունեն Ա. Եկարյանի հուշերը: Դրանցում ներկայացնելով հեղափոխության արշավույթը՝ նա նշում է, որ «Արմենիան ամեն կողմ տարածուած էր եւ՝ «Մշակի հետ» երիտասարդութեան մտքին հայրենասիրական թռիչք մը կուտար» և «զարկ մը տրվեց երկրի շարժումին»⁵⁸:

1880-ական թթ. մինչև 1896 թ. ներառող Մ. Տամատյանի հուշերի առաջին մասում⁵⁹ Փորթուգալյանին հեղինակն իրավացիորեն մեղադրում է այն բանում, որ «իր յեղափոխական գինիին մէջ շատ ցուր խառնած էր, այնպէս որ իր հիմնած «Արմենիա» թերթին ի սկզբան տաւ չափաւորական ուղղութիւն մը» և որ ինքը «խաղաղ առաջադիմական» էր ու «երկու գաղափարներու միջեւ կտարութեւրէր, կէսյեղափոխական ուղղութիւն մը ունէր»⁶⁰:

Անկախ այն համգամանքից, թե ինչպիսի վարչակարգ է գոյություն ունեցել հայրենիքում, Սփյուռքում գրվել են պատմագիտական ուսումնասիրություններ, որոնք, անկախ լույսընծայման թվից, մեկտեղել ենք և միասնաբար քննարկել: Դրանք փաստառատ են, պարունակում են սթափ վերլուծություններ և եզրահանգումներ:

Սփյուռքում լույս տեսած աշխատություններից առանձնանում է ռամկավար Ա. Դարբինյանի պատմագիտական ուսումնասիրության ու հուշագրության

112-130, 1928, թիվ 3, հունվար, էջ 114-128, 1928, թիվ 4, փետրվար, էջ 123-135, 1928, թիվ 5, մարտ, էջ 102-114, Աղամիրեան Խ., Հայ սոցիալ-դեմոկրատական «Հնչակ» կուսակցության և նրա գործունեության մասին, Բաքու, 1925, ՀԱԱ, ֆ. 1456, ց. 2, գ. 24, Սալախ-Գիլեան Ստ., Փոքր Հայքի յիշատակներ, Չիկագո, 1917, Բերքերեան Ռ., Պատրանքների շրջանից և այլն:

⁵⁷ Ռուբեն, Հայ յեղափոխականի մը յիշատակները, Ե., 1990, Փափագեան Վ., Իմ յուշերը, հ. առաջին, Պոսթըն, «Հայրենիքի» տպարան, 1950: Արամայիս Ազնաուրեանի յուշերը, «Հայրենիք» ամսագիր, մաս 4-րդ, 1937, թիվ 4, էջ 144-149, մաս 5-րդ, 1937, թիվ 5, էջ 135-141, մաս 6-րդ, 1937, թիվ 6, էջ 150-153, Լեվոն Թադևոսեանի յուշերը, գրի առաւ Ն. Հանգոյց, «Հայրենիք» ամսագիր, 1923, թիվ 7, էջ 176-187, Կարոյ առաջին Ուլաքը, «Շէրամ Դազարեանի յուշերը», «Դիվան ՀՀ Դաշնակցության», հատ. առաջին, Պոսթըն, 1934, էջ 3-10, Ղեւոնդ Կանտոյեանի յուշերէն՝ ամփոփեց Արսէն Թերլեմէզեան, «Հայրենիք» ամսագիր, 1956, թիվ 4, էջ 87-97, Սոզեան Վ., Վարդենիսի Սարգսի վարժապետը եւ Ազուտի դէպքը, «Տարոնի արծիւ», օրգան տարոնական ոգու, 1941, թիվ 17, էջ 8-14, Ֆերահեան Մ., էջ մը անցեալէն «Հայրենիք», 1925, թիվ 1, էջ 130-132, տե՛ս նաև Յեղափոխական խմբորումներ (1890-1896), «Հայրենիք» ամսագիր, 1953, թիվ 1, էջ 1-14 և այլն:

⁵⁸ Յուշեր Արմենակ Եկարեանի, Պէյրուք, 1985, էջ 23:

⁵⁹ Տամատեան Մ., Իմ յուշերս, խմբագրեց եւ ծանօթագրեց Վաչէ Դազարեան, Պէյրուք, 1985:

⁶⁰ Նույն տեղում, էջ 25-29:

շաղախ աշխատությունը⁶¹, որում հեղինակը բարձր է գնահատում «թուրք բռնապետութեան դէմ ըմբոստացող դասակարգի բողոքի ծայն «Արմենիան»⁶²: Նա շեշտում է, որ «Արմենիա»-ի հրատարակությունը և «անոր միջոցով արտայայտուած առողջ գաղափարներն են, որ ներշնչեցին փորթուգալեաններուն որոշ ուղղութիւն եւ մարմին մը տալով իրենց գաղափարական միութեան, սկիզբը դարձնել զայն նաեւ հայ անդրանիկ յեղափոխական կուսակցութեան»⁶³: Խոսելով ազատագրական շարժման նախակարապետներ Մ. Խրիմյանի և Մ. Փորթուգալյանի համագործակցության մասին՝ Ա. Դարբինյանն իրավացիորեն եզրակացնում է, որ «Ամոնք 40-50 տարի առաջ խորապես այն համոզման եկած էին, թե հայերը Թուրքիոյ մէջ ինքնապաշտպանութեան պէտք է դիմէն ամեն բանէ առաջ, ուզեցին արթնցնել հայ ժողովրդի ինքնագիտակցութիւնը, բայց բնաւ չըսին, թե փութկոտութեամբ և տղայական ցոյցերով կարելի պիտի ըլլա ժողովուրդն ապստամբութեան մղել»⁶⁴: Միաժամանակ հեղինակը խոսում է Մ. Փորթուգալյանի երբեմն դրսևորվող ցուցամոլ և անտեղի արարքների մասին:

«Արմենիա»-Արմենական կուսակցություն առնչությունները քննարկող Վ. Դազարյանը կուսակցության գաղափարական հոգևոր հայր է համարում Մ. Փորթուգալյանին, իսկ ծնիչ՝ «Արմենիա»-ն. «Հայութիւնը, հաւանաբար նկատի ունենալով, որ կազմակերպութեան յարաժ. անդամները ստանձնած էին Փորթուգալեանի «Արմենիա» թերթին ցրումը եւ դարձած անոր միտքերուն տարածիչը, կուսակցութեան անդամները ճանչցաւ իբրեւ արմենականներ, եւ այդպիսով է որ շարժումն ինքզինք անուանեց Արմենական կազմակերպութիւն»⁶⁵: Իսկ հետագայում, երբ կուսակցությունն «արդեն գործնական աշխատանքներու շրջանին մէջ էր», հնարավոր էր համարվում «օգտուիլ այդ թերթին մէջ երեւցած թելադրութիւններէն»⁶⁶ և նյութապես օգնել, իսկ հետո դարձնել իրենց օրգանը:

«Արմենիա»-ն իրատեսական խմբագրականներով «լաւագոյն առաջնորդը կը հանդիսանար»⁶⁷ մեր ազատագրական պայքարում իր հուշագրություն-ուսումնասիրության մեջ արժևորում է Մ. Նաթանյանը: Հեղինակը, շարժման «անմախքնաբայ ծախողանքը» տեսնելով, հրամայական անհրաժեշտություն էր

⁶¹ Սովորաբար հուշագրությունները պատմագիտության մեջ համարվում են սկզբնաղբյուրներ, սակայն երբեմն (օրինակ՝ Ա. Դարբինյանի, Ռուբենի, որոշ չափով նաև Մ. Նաթանյանի և այլոց երկերի դեպքում) դրանք հուշագրության և ուսումնասիրության համադրություն են և սկզբնաղբյուր լինելով հանդերձ՝ նաև ուսումնասիրություններ են: Թե որն է դրանցում գերակշռող, միանշանակ դժվար է ասել: Կարծում ենք, որ աղբյուրագիտական հենքով, բարձրագրած հարցերով, առաջ բաշած տեսակետներով և հեղինակների սուբյեկտիվ մոտեցումներով դրանք ավելի շուտ պատմագիտական աշխատություններ են հիշեցնում: Մեզ համար կարևորը դրանց պատմագիտական մտքի գնահատումն է:

⁶² Դարբինեան Ա., Հայ ազատագրական շարժման օրերէն, յուշեր 1890էն 1940, Ե., 2003, էջ 81:

⁶³ Նույն տեղում:

⁶⁴ Նույն տեղում, էջ 106:

⁶⁵ Դազարեան Վ., Արմենական կուսակցութիւնը (ակնարկներ), Պէյրուք, 1985, էջ 12:

⁶⁶ Դարբինեան Ա., նշվ. աշխ., էջ 40:

⁶⁷ Նաթանեան Մ., Արմենական կուսակցութիւնը ծագումէն սկսեալ մինչեւ Սահմանադրական Ռամկավար կուսակցութեան կազմութիւնը, Գահիրէ, 1990, էջ 14:

համարում «Արմենիա»-ի օրինակով «ընդունիլ եւ հրապարակ հանել սխալները, զգուշացնելու համար նոր և գալիք սերունդները մեր սայթաքումներն»⁶⁸:

XIX դարի 2-րդ կեսի արևմտահայերի ազատագրական պայքարի պատճառներին, հայկական կուսակցությունների գործունեությանը, Հայկական հարցին և հայ հեղափոխական շարժմանը եվրոպական երկրների վերաբերմունքին ու դրան հաջորդող հայկական կուսակցությունների ծագման խնդիրներին մվորված սփյուռքահայ հետազոտող Լ. Նալբանդյանի աշխատության մեջ անդրադարձներ կան նաև Մ. Փորթուզայանի գործունեությանը և «Արմենիա» թերթի պատմությանը: Ներկայացնելով այդ պայքարի զարգացման ընթացքը՝ Լ. Նալբանդյանը իրավացիորեն նշում է, որ «Ազգը բարդությամբ փորձածից վերածվեց արթնացած հասարակության»⁶⁹, և դրանում «մամուլը կարևոր կրթական դեր խաղաց ու մատնանշեց դեպի ապստամբություն տանող ճանապարհը»⁷⁰: Հայ ժողովուրդը դարերի ընթացքում փայփայում էր օտարի տիրապետությունից ազատվելու գաղափարը, իսկ աշխարհում տեղի ունեցած որակական փոփոխությունները, Օսմանյան կայսրության փլուզման եզրին լինելու համգամանքը հետբեռլինյան շրջանում արդեն հույս էին ներշնչում, որ կարող են արդյունավետորեն շարժվել դեպի ազատությունը: Կիսում ենք հեղինակի տեսակետը, որ ժողովրդին դեպի այդ ուղին առաջնորդողներից էր Մ. Փորթուզայանը, ում «հայացքներն արագորեն շրջվեցին դեպի հեղափոխության ուղին, ով եկավ այն հավատի, որ ազատությունը չի կարող նվաճվել առանց երկար նախապատրաստության»⁷¹: Իրատեսորեն գնահատելով թուրքական կառավարության դեմ հայության պայքարը՝ հեղինակն իրավացիորեն եզրակացնում է, որ այն «համայնքի ներսում վերածվեց դասակարգային»⁷²:

Հայոց պատգամը «Մեծ երազ» անվանած Գ. Ահարոնյանը կարևորում է «Արմենիա»-ի հանդարտաբարոյ ընթացքը և բերած մեծ նպաստը «կարելիին արուեստ քաղաքականությունը» քարոզելու, ժողովրդի գիտակցությանը հասցնելու ու ոտքի հանելու գործում: Հեղինակն իրավացիորեն նշում է, որ «Արմենիա» թերթը պոռոտ քարոզչություն է արկածախնդրական վտանգալոր գործունեությունից հեռու մնաց միշտ, անիկա որդեգրեց իրատես վարքագիծ մը, եւ խուսափեցաւ ջատագովելէ ծրագիրներ, որոնք կրնային անհարկի կերպով վտանգել մեր անպաշտպան զանգուածը»⁷³:

Պ. Տեփոյանը «Ուխտումներ» շարքում⁷⁴ թեև «Արմենիա» թերթին շատ տեղ չի հատկացրել, սակայն իրական գույներով է ներկայացրել երկրում տիրող ծանր կացությունը և ժողովրդի պայքարելու պատրաստականությունը: «Պերլինի դաշնագրութեան հետեւող հայկական մտաշուարումի շրջանը, երկար չտևեց», - արձանագրում է հեղինակը, ապա շեշտում, որ ժողովրդին «կառաջնորդէին

շարժումներն ու ինքնամուղ շարժողները»⁷⁵: Դա «սրբազան հրայրքէ մը բռնուած» ցեղի ուժի արտահայտիչ երիտասարդությունն էր, որը նետվեց ոտքի հանելու ժողովրդին և իրագործելու ազատության անկարելի հրաշքը: Առաջինը եղավ մեր մտավոր զարթոնքը՝ «ուխունական թուականներու վերջերուն մեր քաղաքական ազատութեան առաջապահները հրապարակ կու գային, գերագոյն վճռականութեամբ մահի իսկ արհամարհելով նետուեցան պայքարներու մէջ»⁷⁶, - գրում է Պ. Տեփոյանը և ընդգծում, որ դրանց առաջին շարքերում էր Մ. Փորթուզայանը իր «Արմենիա»-ով:

Ներկայացնելով ազատագրական գոյամարտում թերթի ներդրումը՝ Հ. Ուզունյանը գրում է. «Արմենիա»-ն հանդիսացաւ թուրքիոյ բռնատիրական, վայրագ արարքները քողագերծող, հայ ժողովրդին բողոքը բանաձեւող եւ անոր իրաւունքները պահանջող հայ հայրենասերին ծայնը»⁷⁷: Ըստ Ուզունյանի «Արմենիա»-ն «կթելադրէր դիմել բոլոր յարմար միջոցներուն հայ ժողովրդին ազատութեան ինքզինք կառավարելու իրաւունքը» նվաճելու համար, «կիրաւտարակէր ողբալի վիճակը զաւառներու հայութեան և կարծարծէր հայրենասիրական բուռն զգացումները ժողովրդին մէջ»⁷⁸:

Հ. Վարդիվաշյանը⁷⁹ էլ նշում է, որ հայ ժողովրդին ոտքի հանելու համար անհրաժեշտ էր նախ հեղափոխել նրան գաղափարապես, ինչն էլ նախաձեռնեց «Արմենիան»: Հեղինակն ընդգծում է, որ Մ. Խրիմյանի հայրենասիրությունը, Մ. Փորթուզայանի լուսավորությունը և Մ. Ավետիսյանի ազատասիրությունը հեղաբեկում առաջացրին հայության մեջ և ծնունդ տվեցին հեղափոխական գաղափարախոսությանը, զենքի դիմելու ու ինքնապաշտպանվելու մղումներին: «Արմենիա» թերթի գաղափարներից ծնվեց և հասակ առավ ազատագրական պայքարի գիտակցությամբ ու վճռական պայքարի լծված մի սերունդ, որը հայոց փրկությունը տեսնում էր մարտական ուժի մեջ: Հեղինակն առանձնացնում է արմենականների հայդուկային պայքարին սատարող ծախսարմատական և չափավոր թևերը և իրավացիորեն ընդգծում, որ կուսակցության օրգանի դերը որոշ ժամանակ կատարել է «Արմենիա»-ն:

Ա. Ահարոնյանը⁸⁰ «Արմենիա»-ն համարում է «ազատալեզու քարոզիչ», որը «չըլլալով հանդերձ բռնի ուժի ջատագով, յեղափոխական ոգի կը ներշնչէր Վասպուրականի երիտասարդ սերունդին և զայն կը մղէր ընդդէմ թուրքին»⁸¹:

Պարբերականի քարոզչական գնահատականները գործունեությունը բարձր են գնահատել նաև սփյուռքահայ նշանավոր մտավորականներ Մ. Ճիզմենյանը, Կ. Սարաֆյանը, Ս. Իզմիրյանը, Ն. Ակիշյանը և ուրիշներ⁸²:

⁷⁵ Տեփոյան Պ., Նիւթեր պատմութեան համար, մեր առաքելութեան ճամբով, Պէյրուք, 1988, էջ 17:

⁷⁶ Նույն տեղում, էջ 25:

⁷⁷ Ուզունյան Հ., Արևմտահայ ազատագրական պայքարին ծագումը Արմենական կուսակցութեան մէջ և Ռամկավար Ազատական կուսակցութիւնը իր 60-ամեակին, Լոս-Անճելէս, 1986, էջ 22:

⁷⁸ Նույն տեղում, էջ 23:

⁷⁹ Վարդիվաշյան Հ., Մեծ երազի ճամբուն ուղեւորները եւ համապարփակ պատմութիւն Ռամկավար ազատական կուսակցութեան, Կ. Ա. Արմենական կազմակերպութիւն բաժին, Նիւ Երրոք, 2015:

⁸⁰ Ահարոնյան Ա., Հերոսական դէմքեր Ռ.Ա.Կ.ի, Լոս-Անճելէս, 2001:

⁸¹ Ահարոնյան Ա., Երախտավորներու ուղին, Կ. Ա. Լոս-Անճելէս, 2006, էջ 14-15:

⁸² Ճիզմենյան Մ., Պատմութիւն ամերիկահայ քաղաքական կուսակցութեանց 1890-1925, Ֆրեզնո, 1930, Սարաֆեան Կ., Ակնարկ մը Արմենական կուսակցութեան պատմութեան

⁶⁸ Նույն տեղում:

⁶⁹ Նալբանդյան Լ., Հայ հեղափոխական շարժում: Հայ քաղաքական կուսակցությունների զարգացումը 19-րդ դարի ընթացքում, Ե., 2012, էջ 55:

⁷⁰ Նույն տեղում, էջ 58:

⁷¹ Նույն տեղում, էջ 101:

⁷² Նույն տեղում, էջ 50:

⁷³ Ահարոնյան Գ., Մեծ երազին ճամբուն վրայ (ակնարկ Հայկական հարցի պատմութեան վրայ), Գ հրատարակութիւն, Լոս-Անճելէս, 1968, էջ 38:

⁷⁴ Տեփոյան Պ., Սփիւռն Տամատեան (1863-1945), Պէյրուք, 1964, նույն՝ Ատոմ Ալանեան, Պէյրուք, 1988, Նիւթեր պատմութեան համար, մեր առաքելութեան ճամբով, Պէյրուք, 1988:

Հայ ազատագրական գաղափարաբանությանը նվիրված ծանրակշիռ ներդրում կարելի է համարել Գ. Գյոզալյանի ուսումնասիրությունները⁸³։ Հայաստանի հայությանը պարտադրված խորհրդային ամբողջատիրության սկզբնական շրջանում, երբ հայ քաղաքական մտքի ու ազգային արժեքների դեմ բոլշևիկյան գաղափարախոսության դիտանկյունից ծավալվեց պատմության նենգափոխումների պլանը, Գ. Գյոզալյանը մերկացրեց խեղաթյուրելու այդ փորձերը և ընդգծեց այն համազգային արժեքները, որոնք կարևոր էին ժողովրդի հիշողության պահպանման և վերաթարմացման գործում։ Բանաձևելով, որ 1880-ական թթ. «թուրքը երկրի իրավական տերն էր, քուրդը՝ իրական տերը, հայը՝ հայրենիք ունեցողը եւ իրավագուրը»⁸⁴, Գյոզալյանը պարզաբանում էր, որ ստեղծված իրավիճակում քուրդն ու թուրքը միացել էին հայերի դեմ, և հենց դրա արդյունքում ծագեց Հայկական հարցը։ Իսկ հայության մեջ սկսվեցին մտավոր վերածնության ու հոգևոր վերափոխման շարժումները, որոնց ակունքներում հեղինակն ընդգծում է Մ. Փորթուգալյանի ու նրա «Արմենիա»-ի էական դերակատարությունը։

Թուրք պատմաբանները⁸⁵, որոնց ծայնակցում են աղբյուրների կեղծարարները⁸⁶, ևս անդրադարձել են քննարկվող ժամանակաշրջանին։ Նենգափոխելով պատմությունը՝ նրանք հայ ազատագրական պայքարը համարել են արհեստածին, իսկ հայությանը՝ «անհավատարիմ ազգ», իբր որի համար էլ պատժվել են։

Աշխատությունը շարադրելիս «Արմենիա» թերթի քաղաքական բնույթի հրապարակումները համեմատել ենք ժամանակի մամուլում («Մշակ», «Հնչակ», «Դրօշակ», «Մարտ», «Նոր կենցեց» և այլն) տեղ գտած տեսակետների հետ և բոլոր դեպքերում մշտապես ելակետ ենք ունեցել ու այդ գնահատականի հիմքում դրել համազգային շահը։

վրայ, Պէյրուք, 1960, Իզմիրլեան Ս., Դատումներ մեր հարիւրամեայ յեղափոխութեան մասին անձնական յուշերուս ընդմեջէն, Պէյրուք, 1962, Ակիշեան Ն., Մեծերէն տաւը, Լոս Անճելէս, 1990։

⁸³ Գիւզալեան Գ., Պատմական խնդիրներ, Պէյրուք, 1937, նույնի՝ Հայ քաղաքական մտքի զարգացումը եւ Զ. Զ. Դաշնակցութիւնը, Սատենաշար «Դրօշակ», Թիւ 66, Փարիզ, 1927, նույնի՝ Խրիմեան Հայրիկ, Գաղափարների աշխարհը, Պէյրուք, 1954։

⁸⁴ Գիւզալեան Գ., Խրիմեան Հայրիկ, Գաղափարների աշխարհը, Պէյրուք, 1954, էջ 6։

⁸⁵ Taner Akçam, TürkUlusal Kimliği ve Ermeni Sorunu. Istanbul, 1995, Documents Diplomatiques Ottomans: Affaires Arméniennes (ed. by Bilâl Şimşir), vol. 1 (1886-1893). Salahi R. S., The Ottoman Armenians, London, 1987, Ankara, 1985, Halaçoğlu Yusuf, Ermenitehciri (4 baskı). Istanbul, 2004, Esat Uras, The Armenians in History and the Armenian Question. Istanbul, 1988, Mehmed Hocaoglu, Arşivvesi kalariyla Tarihte Ermeni Mezâlimive Ermeniler, Ankara, Istanbul, 1976, E. Z. Karal, Armenian Question (1878 – 1923), Ankara, 1975 և այլն։

⁸⁶ Гасымлы Муса, Анатолия и Южный Кавказ в 1724-1920-е гг., В поисках исторической истины, М., 2014, Вердиева Х., Гусейн-заде Р., Родословная армян и их миграция на Кавказ с Балкан, Баку, 2003., Юсиф кзы Жердиева, Первая Мировая война и Кавказские мусульмани-беженцы, «Истина», Астрахань, 2013, № 2, стр. 34-35. Наджафов Б., Лицс врага, История армянского национализма в закавказье в конце XIX- начале XX веков, Баку, 1993, Файлл Э., Правда о терроре, армянский терроризм-исток и причины, Баку, 2000։

Ավելացնենք, որ չենք կիսում այն հետազոտողների տեսակետները⁸⁷, որոնք, խորամուխ չլինելով պարբերականի պատմության մանրամասներում, փորձել են սովորել «Արմենիա»-ի կարևոր տեղը հայ քաղաքական մտքի ու մամուլի պատմության մեջ։ Համամիտ ենք վաստակաշատ Ջ. Կիրակոսյանի այն կարծիքին, որ. «Ֆի կարելի համաձայնել այն ընկերների հետ, ովքեր փորձել են նսեմացնել «Արմենիա» թերթի տեղը հայ հասարակական-քաղաքական մտքի պատմության մեջ, նրա խաղացած ակտիվ դերը արևմտահայության ազատագրության գաղափարախոսության զարգացման, գործնական քայլերի մշակման ասպարեզում»⁸⁸։ Մերժում ենք մեզանում տեղ գտած այն թյուր եզրահանգումը, թե իբր «Արմենիայի» նպատակն է եղել հայոց ազատագրությանը հասնել բացառապես եվրոպական դիվանագիտության օգնությամբ։ Թերթի հրապարակումների մանրակրկիտ ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ գերիշխող է եղել նախ և առաջ սեփական ուժերին ապավինելու դիրքորոշումը։ Ավելին, Մ. Փորթուգալյանի կարծիքով ազատագրական շարժման ղեկավարները ժողովրդի մեջ ու նրա հետ պետք է լինեն, այնինչ երբեմն նրանց մեծ մասը նույնիսկ Հայաստանում չէին եղել։ Իհարկե, Մ. Փորթուգալյանը դեմ չէր եվրոպայի օգնությանն ու դիվանագիտական աջակցությանը, սակայն կոչ էր անում նախ և առաջ հույսը դնել սեփական ուժերի վրա։ Այնպես որ «Արմենիա»-ն հայ քաղաքական մտքի վրա խոր ու անջնջելի դրոշմ է թողել և պարունակում է շատ ուսանելի դրույթներ, որոնք այսօր էլ արդիական են ու կիրառելի։ Իսկ անմշտությունները հետևանք են այն բանի, որ երբևէ «Արմենիայի» պատմությունը խորությամբ չի հետազոտվել։

Ատենախոսության կառուցվածքը և բովանդակությունը։ Ատենախոսությունը բաղկացած է ներածությունից, բովանդակությունից, հինգ գլուխներից, եզրակացությունից, օգտագործված աղբյուրների և գրականության ցանկից։ Աշխատանքի ընդհանուր ծավալը կազմում է 410 էջ։

ՆԵՐԱԾՈՒԹՅԱՆ մեջ ներկայացված է թեմայի արդիականությունը, ցույց են տրված ատենախոսության գիտական նորույթն ու կիրառական նշանակությունը, նշված են հետազոտության նպատակները և խնդիրները, ժամանակագրական շրջանակները, տրված է հիմնահարցի ուսումնասիրվածության աստիճանը։

ԳԼՈՒԽ ԱՌԱՋԻՆ

ՄԿՐՏԻՉ ՓՈՐԹՈՒԳԱԼՅԱՆԸ ԱՐԵՎՍՏԱՅԱՅ ԱԶԳԱՅԻՆ-ԱԶԱՏԱԳՐԱԿԱՆ ՊԱՅՔԱՐԻ ԳԱՂԱՓԱՐԱՆՈՒ

Առաջին ենթագլուխ – Մ. Փորթուգալյանի կյանքը և հասարակական-քաղաքական գործունեությունը։

Բելլինի վեհաժողովից հետո մեծ տերություններից հուսախաբ արևմտահայությունն սկսեց նոր ուղիներ փնտրել՝ օսմանյան բռնատիրությունից ազատագրվելու համար և հանգեց «Երկաթե շերտի», այն է՝ սեփական ուժին

⁸⁷ Ավետիսյան Վ., Հայ հասարակական մտքի զարգացման Մարքս-լենինյան փուլի սկզբնավորումը, Ե., 1976, Լեօ, Անցեալից, Թիֆլիս, 1925, նույնի՝ Թուրքահայ յեղափոխութեան գաղափարաբանութիւնը, Կ. Ա. Փարիզ, 1934, Համբարյան Ա., Հայ հասարակական-քաղաքական միտքը արևմտահայության ազատագրության ուղիների մասին, Ե., 1990, Վարդանյան Հ., Արևմտահայերի ազատագրության հարցը և հայ հասարակական-քաղաքական հոսանքները 19-րդ դ. վերջին քառորդում, Ե., 1967, Պարսամյան Վ., Պատմագիտական աշխատություններ, Ե., 1985, Ղազարյան Հ., Արևմտահայությունը ցեղասպանության նախօրյակին, Ե., 2001 և այլն։

⁸⁸ Կիրակոսյան Ջ., նշվ. աշխ., էջ 248։

կրթելու գաղափարին: Արևմտահայության ազատության խնդրով մտահոգ մտավորականության համար հստակ էր, որ կազմակերպվելու և ժողովրդին պայքարի դուրս բերելու համար նախ հարկավոր էր վերափոխել նրան հոգեբանորեն: սերմանել դարավոր լուծող թոթափելու և ազատ ապրելու ձգտում: Այդ զարթոնքը լիակատար դարձնելու համար անհրաժեշտ էր կրթել, ազատասիրական ոգով դաստիարակել և նախապատրաստել հեղափոխական սերունդ: Այդ հայրենամեկեր առաքելության ակունքներում էր կանգնած Մ. Փորթուզայանը: Մարդ, ով ամբողջ կյանքը նվիրաբերեց հայության ազատագրության գործին, սակայն չի պրժամացել ուսումնասիրողների անհրաժեշտ ուշադրությանն ու գնահատանքին⁸⁹ չհաշված հպանցիկ անդրադարձները⁹⁰:

Ժամանակի ազդեցիկ լրագրերին ակտիվ թղթակցելու, «Վարազդատեան», «Արարատեան» և այլ ընկերություններ հիմնադրելու, «Ասիա» թերթը խմբագրելու, կրթակազմակերպչական և հրապարակախոսական գործունեության արդյունքում Փորթուզայանը շուտով դարձավ Մ. Նրիմյանի, Գ. Սրվանձտյանի, Գ. Օտյանի, Ն. Վարժապետյանի համախոհն ու գործընկերը՝ իր ամենակտիվ մասնակցությունը բերելով հայոց ազգային-քաղաքական զարթոնքի գործընթացին:

Գ. Արծրունու և Բաֆֆու խնդրանքով մի քանի տարի Մ. Փորթուզայանը գործունեություն է ծավալում Վանում և ակտիվ մասնակցում սկսված հայ ազգային-ազատագրական պայքարի առաջին շրջափուլին, որի ընթացքում վանական տերթոդիկյան կրթական համակարգն աստիճանաբար տեղի էր տալիս աշխարհիկ կրթածներին: Այստեղ նա հիմնում է մի քանի կրթօջախներ, որոնց զարդապսակը Կենտրոնական վարժարանն էր: Փորթուզայանի գլխավորությամբ այս կրթարանից դուրս եկավ հեղափոխականների մի կոհորտա, որը ոչ միայն պարզեց ազատության դրոշը և հիմնադրեց Արմենական կուսակցությունը, այլև հերոսացավ 1896 և 1915 թթ. գոյամարտերի ժամանակ՝ ոչնչացումից փրկելով Վասպուրականի հայությանը:

Երկրորդ ենթագլուխ – Մ. Փորթուզայանի դերը արևմտահայության ազատագրական պայքարի գաղափարախոսության մշակման գործում:

Մ. Փորթուզայանի ազատասիրական մղումներն ու գործունեությունը աննկատ չմնացին իշխանությունների աչքից: Սկսվեցին հետապնդումներ: Խուսափելով ձերբակալությունից՝ նա վտարանդվեց ու Մարսել քաղաքում հիմնադրեց «Արմենիա» թերթը: Սկսվեց արևմտահայ ազգային-ազատագրական պայքարի երկրորդ փուլը, որը դարձակետ եղավ Մ. Փորթուզայանի ծակատագրում. կրթական գործի մշակ ուսուցիչը դարձավ խմբագիր, ապա՝ հեղափոխության քարոզիչ:

Հենվելով իր նախորդների վաստակած փորձի վրա և շարունակելով նրանց կատարած գործը, բայց սկսելով գրեթե նորից և գրեթե միայնակ՝ քաղաքակիրթ

ազգերի հայացքի առջև բարձրացրեց հայկական իրականությունը և ոչ թե որպես կարեկցանքի ու խղճահարության, այլ հպարտության, հիացմունքի ու խոնարհումի պահանջ իր ժողովրդի էության, անտանելի ցավի ու ծանր վիճակի հանդեպ: Նրա «Արմենիա»-ն դարձավ այն դարբնոցը, որտեղ ծնվեցին ու ժողովրդին մատուցվեցին Փորթուզայանի ազատախոսական գաղափարները: Հայրենասեր հրապարակագիրը եղավ հայության մեջ առաջին ինքնավստահություն մերձեցողներից մեկը: Գրիչը որպես զենք օգտագործելու, գաղափարակիցներ պատրաստելու և ուժ գոյացնելու իր գործելակերպով նա արեց ամեն ինչ՝ ժողովրդին սթափեցնելու և իր ունեցած իրավունքներին տեղ դարձնելու համար: Փորձեց հայերին վերադարձնել կիրթ և ազատության ձգտող ազգերի շարքը, ձերբազատել նրան խոնարհ ռայայի հոգեկերտվածքից: Նրա մեծագույն ներդրումը եղավ այն, որ պատրաստեց «ազատագրության մարտիրոսներին» մի ողջ սերունդ, որը պատրաստ էր նահատակվելու հանուն հայրենիքի: Մ. Փորթուզայանը ցնցեց ժողովրդին, հնչեցրեց հեղափոխության հուժկու առաջնորդը և մղեց պայքարի՝ իր ողջ կյանքը դարձնելով ուսանելի օրինակ:

Ազգային զարթոնքի և բռնության շղթաները խորտակելու ձգտումները ժողովրդի մեջ սերմանելու և հայրենիքն ազատ տեսնելու սուրբ գործի նվիրյալին բարձր են գնահատել ժամանակակիցներից Դ. Վարուժանը, Վ. Թեքեյանը, Գ. Խաժակը, Մ. Նաթանյանը, Ա. Զքյանը, Պազիկ Խանը, Թեօդիկը, Շահիրիմանը և ուրիշներ⁹¹ ու հետագա սերունդները:

Մ. Փորթուզայանի կարևոր դերակատարության մասին են վկայում նրա կողմից գրված և նրան հասցեագրված մեծաքանակ նամակները: Նա ակտիվ նամակագրական կապերի մեջ էր ժամանակակից գրեթե բոլոր նշանավոր հասարակական-քաղաքական և մշակութային գործիչների հետ⁹²:

ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ

«ԱՐՄԵՆԻԱ» ՊԱՐԲԵՐԱԿԱՆ ԾՆՈՒՆԴ

Առաջին ենթագլուխ – «Արմենիա» թերթի «Շրջաբերական»-ը:

1885 թ. հունիսի 18-ին «Արմենիա»-ի խմբագրակազմը՝ նախքան թերթի լույսընծայումը, տարածեց մի շրջաբերական, որում հայտարարեց, որ թերթը քաղաքական չէ և ներկայացրեց իր առջև դրված հիմնախնդիրները: Դրանք էին՝ ա) «օտարներու» ուշադրությունը հրավիրել «թուրքահայերու ծանր կացության» վրա,

բ) ազատական գաղափարներ տարածել հայության մեջ

գ) կապ ստեղծել աշխարհասփյուռ հայության բոլոր հատվածների միջև՝ հետազայում դրանք ամրապնդելու և խորացնելու տեսլականով,

⁸⁹ Բացառություն են կազմում Մ. Փորթուզայանի գործունեության 40 և «Արմենիա» թերթի լույսընծայման 25-ամյա հոբելյանների առթիվ Ս. Չեփուրեանի խմբագրությամբ «Քառասուն տարուան աշխատառքը Սկրտիչ Փորթուզայան» Յարգանքի պսակ քառամասնայ յոթեանի առթիւ հողվածների ժողովածուն, Կ. Պոլիս, 1914, Ռ. Թորոսեանի հեղինակած «Ո՛վ է Սկրտիչ Փորթուզայան», Կ. Պոլիս, 1912, գրքույկը և մի քանի հրապարակումներ մամուլում:

⁹⁰ Սեղմագիրն ավելորդ չծանրաբեռնելու համար ձեռնպահ ենք մնում այդ հեղինակներին ու նրանց աշխատությունները թվարկելուց, քանի որ նրանց մասին մանրամասն խոսել ենք Ներածության մեջ:

⁹¹ Տե՛ս Չեփուրեան Ս., Կենսագրական գծեր, Քառասուն տարուան աշխատառքը, Կ. Պոլիս, 1914, Թորոսեան Պ., Ո՛վ է Սկրտիչ Փորթուզայան, Կ. Պոլիս, 1912, «Անտաքեր», «Կոչնակ», «Ազատ բեմ», «Արաքս» և այլ պարբերականներում տպագրված հողվածները:

⁹² Ե. Զարենցի անվան գրականության և արվեստի պետական թանգարանում մեզ հաջողվեց գտնել դրանցից մի քանիսը՝ ուղղված Արփիար Արփիարյանին, Աբգար Հովհաննիսյանին, Վահան Մալեգյանին, Բագրատ Նավասարդյանին, Սկրտիչ Բարխուդարյանին, տղային՝ Վահան Փորթուզայանին, մի շարք պարբերականների խմբագիրներին և այլն (Տե՛ս ԳԱԹ, նույնամուն ֆոնդերը): Դրանք օգնում են ամբողջական պատկերացում կազմելու նրա մարդկային դրական որակների և ծավալած ազգանվեր գործունեության ու ծրագրերի մասին:

դ) համակարգել այդ ուժերը և դրանք ուղղորդել հոգուտ հայանպաստ գործերի,

ե) օգտվելով Ֆրանսիական հանրապետության ազատ և մարդասիրական օրենքներից՝ հաստատել այնտեղ հայկական տպարան:

Այնուհետև ավելացվում էր, որ թերթը չի գունագրողի հայության վիճակը, որովհետև կեղծ լավատեսությունը դավաճանություն կլինի ազգային շահերին, իսկ նրա նյութական ու մտավոր անկումը կհանգեցնի նաև բարոյական անկման և հուսախաբություն կառաջացնի: Հայտարարվում էր նաև, որ «Արմենիա»-ն կրոնական թերթ չէ, սակայն, նկատի առնելով այն հանգամանքը, որ հայոց եկեղեցին դարեր շարունակ փոխարինել է պետությանը, կհարգի այն: Թերթը լինելու էր հարստահարված և ծայնագուրկ հայության պաշտպանը և հանդես էր գալու «Ազգային Սահմանադրության» բարեփոխման պահանջով, դատասարտելու էր եկեղեցական վերնախավին և հարուստներին, որոնք հարստահարում էին ժողովրդին և խեղդում «ազատ մտածումները»: Այնուհետև վստահեցվում էր, որ «Արմենիա»-ն լինելու էր ժողովրդին նվիրված ազատական թերթ:

Երկրորդ ենթագլուխ - Պարբերականի ընդհանուր նկարագիր:

Թերթն ուներ «խմբագրականներ», «Նամականի», «Հայկական հարց», «Գաղթաշխարհ», «Մամուլ», «Բանասիրական», «Գովազդ»-ի, «Հայտարարություններ»-ի և այլ կայուն խորագրեր ու բաժիններ:

«Խմբագրականներ»-ի հեղինակը հիմնականում Փորթուգալյանն էր: Դրանք միջազգային իրադրության, Օսմանյան կայսրությունում տիրող կացության, հայության անտանելի վիճակի և ազատության հասնելու ուղիների, Հայկական հարցի, աշխարհամարտի, կամավորական շարժման, Մեծ եղեռնի, հայոց պետականության վերստեղծման իրատեսական մոտեցումների, հայերի՝ ծանր վիճակից դուրս գալու մասին տազնապալի, սակայն միշտ լավատեսական և ապագայի նկատմամբ անհողորդող հավատով տոգորված վերլուծություններ էին:

Գողարիկ, ընթերցողների կողմից սիրված ու ցավաշատ «Նամականի»-ն ամենօրյա անարդարությունների, հայ գյուղացու տառապանքների, իրավագուրկ վիճակի ու անափ կարոտի մասին էին տեղեկացնում Արևմտյան Հայաստանից ու հայաշատ բոլոր անկյուններից ուղարկված նամակները: Այս խորագրի նյութերը ներկայացնում էին ավանդական ու նոր բարքերի հակադրության մեջ մոլորված հայ մարդու ողբերգությունը, եղեռնի մահասարսուռ տարիները և օգնություն աղերսող ճիչերը, ինչպես նաև՝ հայության կյանքում գոյություն ունեցող արատավոր երևույթները:

Դիվանագիտական անցուդարձը, պետականության բացակայության պայմաններում այդ գործառույթն իրականացնող եկեղեցու գործունեությունը, ընդ որում, չհանդուրժելով նրա սպասավորների ընչաքաղցությունն ու իշխանությունների հետ գործարքների գնալու դեպքերը, հայտնի քաղաքական գործիչների՝ հայությանը վերաբերող տեսակետները և այլ հարցեր տեղ էին գտնում «Հայկական հարցը» բաժնում: Հայկական հարցի վերաբացմանը զուգընթաց և հատկապես աշխարհամարտին հաջորդած տարիներին այս խորագիրը թերթում դառնում է կարևորագույններից մեկը:

«Գաղթաշխարհ» խորագրի ներքո տպագրվում էին ազատության պայքարին սատարելու գաղութահայության պատրաստակամության մասին թղթակցություններ: Ժողովրդին նյութապես օգնելու առումով թերթի նշանակետ գաղթաշխարհի հայությանը հասցեագրվում էին կոչեր միշտ հայրենիքի կողքին լինելու մասին: Եղեռնից հետո այս բաժնի նյութերում ահագնացող ցավ կա, բայց նաև՝ հույս և աներեր հավատ ապագայի հանդես:

«Մամուլ» բաժնում արտատպումների, թարգմանությունների ու վկայակոչումների միջոցով քննարկվում էին հայությանը հուզող հարցեր: Այստեղ «Արմենիա»-ի արձագանքներն են այլ թերթերի քննադատական հրապարակումներին, որոնցում, սակայն, ոչ մաղծ կա, ոչ էլ վիրավորանք հեղինակների հասցեին:

Թերթի «Բանասիրական» բաժինը հարուստ էր գեղարվեստական ոչ ծավալուն ստեղծագործություններով և հատկապես գրախոսականվերլուծականներով: Կան նաև մեծածավալ ստեղծագործություններ, որոնք տպագրվում էին մաս-մաս թերթի տարբեր համարներում:

«Գովազդ» բաժնում առկա էին տարբեր բովանդակության ծանուցումներ, հայտարարություններ և առաջարկներ: Հետեղեռնյան տարիներին շատ են կորած հարազատների փնտրելու մասին հայտարարությունները:

Գիտակցելով, որ թերթն ընթերցանության նկատմամբ սեր ներարկելու, ժողովրդին հուզող խնդիրները բարձրացնելու և ազատության համար պայքարի դուրս բերելու կարևոր գործոն էր, Փորթուգալյանը նյութական մեծ գոհողությունների գնով լույս էր ընծայում «Արմենիա»-ն: Առաջին ամիսներին նա չէր հակադրվում Օսմանյան կայսրությանը, այլ միայն ընթերցողին ծանոթացնում էր հայության ծանր վիճակին: Թերթը ձեռքից ձեռք էր անցնում, վարակում ու ոգևորում հայ մարդկանց և ոգեկոչում պայքարի: Կախված հանգամանքներից և դրանի չափից՝ «Արմենիա»-ն լույս էր տեսնում շաբաթ երկու անգամ 800-1300 տպաքանակով: 1893 թ. տվյալներով այն տարածվում էր Պարսկաստանում՝ 166 օրինակ, ԱՄՆ՝ 75, Ռումինիա՝ 37, Բուլղարիա՝ 27, Գերմանիա՝ 27, Եգիպտոս՝ 19, Ֆրանսիա՝ 22, Մեծ Բրիտանիա՝ 17, Հունաստան՝ 8, 100 օրինակ էլ հատավաճառքի միջոցով⁹³: Տպաքանակի վրա բացասականորեն անդրադարձան օսմանյան, ռուսական և պարսկական տերությունների տարածքներ թերթի մուտքի արգելման հրամանագրերը, սակայն այն գաղտնի թափանցում էր նաև այդ երկրներ և 1890-ական թթ. ամենատարածված հայալեզու պարբերականն էր⁹⁴:

«Արմենիա»-ն լույս տեսավ մինչև 1923 թ.: Պարբերականի երկարակեցությանը նպաստում էր «Արմենիաի օժանդակներ» կառույցը: Թերթի լեզուն աշխարհաբար էր: Այն է շույում անթերի սրբագրական աշխատանքը: Բոլորին վերափոխելու հավակնող թերթն անտարբեր չէր նաև արևելահայության կյանքին:

Երրորդ ենթագլուխ - Մ. Փորթուգալյան - Արմենական կուսակցություն և տնտեսությունները:

Պատմագիտության մեջ տևական ժամանակ սխալմամբ Արմենական կուսակցության հիմնադիր է համարվել Մ. Փորթուգալյանը⁹⁵: Իրականում նա

⁹³ Արմենիաի տարածումը, «Արմենիա», թիվ 83, 1893:

⁹⁴ Նույն տեղում:

⁹⁵ Լազեան Գ., Հայաստան և Հայ Ռաշտ (վավերագրեր), Կահիրե, 1956, էջ 105-108, Լեօ, Աճեցալից, Թիֆլիս, 1925, էջ 47-49, Լեօ, Թիֆլիսի յեղափոխության գաղափարաբանությունը, հ. Ա, Փարիզ, 1934, էջ 44, Պարսամյան Վ., Պատմագիտական աշխատություններ, Ե., 1985, էջ 211, Ավետիսյան Վ., Հայ հասարակական մտքի զարգացման Մարքս-Լենինյան փուլի սկզբնավորումը, Ե., 1976, էջ 161-162, Սերոբեան Մ., Հայկական հարցը և անոր փուլերը, Պեյրուք, 1937, էջ 98-99 և Մեր պայքարը հայ ազատագրության ուղիով, Կահիրե, 1948 թ., էջ 184, Իզմիրեան Կ., Հայ ժողովրդի քաղաքական ճակատագիրը անցեալին և ներկայիս, Պեյրուք, 1964, էջ 124-126, Համբարյան Ա., Հայ հասարակական քաղաքական միտքը արևմտահայության ազատագրության ուղիների մասին, Ե., 1990, էջ 123, Վարդանյան Հ., Արևմտահայերի ազատագրության հարցը և Հայ հասարակական-

եղավ այդ կուսակցության ստեղծման գաղափարի սերմնացանը, որովհետև Վանից արտաքսված լինելու համաճանաչման ցանցը նրան թույլ չտվեց այդ գործընթացի անմիջական իրականացմանը դառնալ: Այդ են վկայում շատ հուշագրերը⁹⁶ և վերջին շրջանում՝ հետազոտողների մեծ մասը⁹⁷: Արձանագրեմք, որ կուսակցությունը հիմնադրեցին Կեդրոնական վարժարանի սաները՝ Սկրտիչ Ավետիսյանի առաջնորդությամբ:

Զնայած Մ. Ավետիսյանի հետ ունեցած բարեկամությանը՝ Մ. Փորթուգալյանը երբեք արձանական չդարձավ՝ հայտարարելով, թե դեմ է կուսակցականությանը, որովհետև դա կթուլացնի ազատագրական պայքարը և «վնասակար ու խիստ վտանգավոր է տաճկահայոց շահերին»⁹⁸: Ի վերջո, «պաղուփուն մյուս ինկավ վարպետին եւ երբեմն իւր անուռով երդուող աշակերտներուն միջեւ»⁹⁹, և նրա պահվածքից դժգոհ՝ արձանականները երես դարձրին Փորթուգալյանից և սկսեցին մերժենալ այլ ուժերի:

ԳԼՈՒԽ ԵՐՐՈՐԴ

ԱՐԵՎՍՏԱՅԱՅԵՐԻ ՍՈՑԻԱԼ-ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ԿԱՅՈՒԹՅԱՆ ԱՐՏԱՑՈՒՄԸ «ԱՐՄԵՆԻԱ»-ՈՒՄ

Առաջին ենթագլուխ՝ «Արմենիա»-ն արևմտահայերի կացության մասին:

Անկողմնակալ, կուսակցականության պարտադրանքներից ազատ «Արմենիա»-ն լուսաբանում էր թուրքական իշխանությունների իրականացրած հարկային ծանր քաղաքականությունը հայության նկատմամբ, որը մշտապես ուղեկցվում էր բռնարարքներով, չարաշահումներով և սպանություններով. «բոլորը միացած խեղճ հային քարշ էին տալիս դեպի կորուստ»¹⁰⁰: Նվաճելով Հայաստանը՝ թուրքերը դադարեցրել էին հայկական քաղաքակրթության զարգացումը և «նորան դարձրել յետ մղեցին»¹⁰¹: Թերթի ներկայացմամբ նրանք որոշել էին հենց իր բնում խեղդել հայ ժողովրդին ու անում էին ամեն ինչ՝ տնտեսապես տկարացնելու և արյունաքամ անելու համար: Զկարողանալով դիմանալ շարունակվող բռնությանը՝ հայ ժողովուրդն աստիճանաբար սկսել էր

քաղաքական հոսանքները 19-րդ դարի վերջին քառորդում, Ե., 1967, էջ 287, Կիրակոսյան Ջ., Բուրժուական դիվանագիտությունը և Հայաստանը, Ե., 1980, էջ 245, Գազանճեան Լ., Վերածնունդ Վան-Վասպուրականի, Բոստոն, 1950, էջ 210 և ուրիշներ:

⁹⁶ Դարբինյան Ա., Գշվ. աշխ., Եկարեան Ա., Գշվ. աշխ., Երամեան Հ., Գշվ. աշխ., Փափագեան Վ., Գշվ. աշխ., Թերթյան Փ., «Կյանքիս հուշերը» (մեքենագիր), Հայաստանի պետական պատկերասրահ, հուշածնագրային բաժին, ֆ. 60, տ. 11, թղթ. 27, 28:

⁹⁷ Դալլաբյան Կ., «Արմենիականություն» և Սահմանադրականության հետ ՌԱԿ-ի առնչությունների հարցի շուրջ, Թեգիսներ Արմենական կուսակցության 110-ամյակին նվիրված հոբելյանական գիտաժողովի (12 մարտի 1996թ.), Ե., 1996, Կարապետյան Ա., Արմենական կուսակցություն, թեկնածուական ատենախոսության սեղմագիր, Ե., 1995, Դազարեան Վ., Արմենական կուսակցությունը, Պէրյուք, 1985, Նաթանեան Մ., Արմենական կուսակցությունը ծագումն ունեցող միջին Սահմանադրական ռամկավար կուսակցության կազմութունը, Գահիրե, 1990, Հայ ազգային և Հայաստանի ու Անդրկովկասի սոցիալիստական կուսակցությունների պատմության ակնարկներ 1885-1914թթ., Ե. Կոստանդյանի խմբագրությամբ, Ե., 2003: Սարգսյան Ա., Հայ Սահմանադրական ռամկավար կուսակցություն (1908-1921 թթ.), Ե., 2008, Փափագյան Հ., Սկրտիչ Փորթուգալյանը Արմենական կուսակցության մասին (Մ. Փորթուգալյանի նամակներ իր ընկեր Մ. Բաղդասարյանին), Պատմա-բանասիրական հանդես, թիվ 1-2, 1996, էջ 319:

⁹⁸ ՀԱԱ, ֆ. 427, ց. 1, գ. 4, թ. 13, տե՛ս նաև «Պայքար», 1951, մարտի 17, թիվ 63:

⁹⁹ Երամեան Հ., Հուշարձան Վան-Վասպուրականի, Կ. Ա., 1929, էջ 255:

¹⁰⁰ «Արմենիա», թիվ 98, 1889:

¹⁰¹ «Արմենիա», թիվ 85, 1889:

«զաղթել տնովին»: Իշխանություններն էլ, ժողովրդագրական կտրուկ փոփոխությունների պատրվակով, «Հայաստան» անունը փոխարինել էին «Բուրժուստանով»: Մինչդեռ «Արմենիան» անկախ վիճակագրական տվյալներով ապացուցում էր, որ այդ փոփոխությունն անհիմն էր և սխալ: Թերթի ներկայացմամբ Արևմտյան Հայաստանի շուրջ 3 մլն. բնակչության¹⁰² 2,5 մլն-ը հայեր էին, 410 հազարը՝ թուրքեր և քրդեր ու մնացած ազգությունները միասին՝ հազիվ 175 հազար էին¹⁰³: «Մասնավորաբար՝ Երզրումի, Ալաշկերտի և այլնի մեջ կելնէ 390,000 Հայ՝ 80 հազար Թիւրքի և 10,000 Քիւրդի դեմ. Վանի մեջ 154,000 Հայ կայ 15,000 Թիւրքի և 21,000 Քիւրդի դեմ. Սուլի մեջ 118,000 Հայ կայ 25,000 Թիւրքի և 10000 Քիւրդի դեմ և այսպէս մնացածը»¹⁰⁴:

Իշխանությունները, շարունակելով իրենց հայահալած քաղաքականությունը, այնուհետև փակեցին ազգային վարժարանների մեծ մասը՝ փորձելով դրանով սպանել հայության ազատատենչ ձգտումներ սերմանողներին: Տեսնելով հայերի «անհնազանդությունը»՝ նրանք դիմում էին ահաբեկումների: Ձերբակալում ու հետապնդում էին նույնիսկ անմեղ մարդկանց. «աչ ու ծախ որի որ պատահի»¹⁰⁵: «Արմենիա»-ն լուսաբանում էր ստեղծված ծանր կացությունը և դրան դիմագրավելու համար կոչ էր անում համախմբվել հայերին և դուրս գալ պայքարի: Հայ ժողովրդի զարթոնքն ու հեղափոխական տրամադրությունները կանխելու և իրականությունը Եվրոպայից թաքցնելու նպատակով իշխանությունները դիմում էին զանազան խաբեությունների: Օրինակ՝ դիմեցին հանրագրերի խայտառակ պատմությամբ, որը նշան էր արդեն՝ «թե բոլորովին մեղը մնացեր էին Հայենական խնդրի առջեւ»¹⁰⁶: Կամ կաշառում էին «փառատենչիկ Հայ էֆենդիներն», դրամական նվերների ու շնորհների ուժով ստիպում, որ պատրիարքարանը «Եւրոպաբնակ մեր եղբարց հրապարակային տրուումներն հերքել պաշտօնապէս»¹⁰⁷ և այլն: Այլևս չհամոզվածելով դրանք՝ հայերը հակակառավարական ելույթներ էին ձեռնարկում, փողոց դուրս գալիս, որոնց իշխանությունները պատասխանում էին անմեղ մարդկանց կոտորելով:

Երկրորդ ենթագլուխ - Հայ կյանքի թերությունների ըննադատությունը «Արմենիա»-ի հրապարակումներում:

«Արմենիա»-ի բնորոշմամբ հայերը խաղաղասեր, անկախության գաղափարի մշտական կրող, աշխատասեր, վաճառական, արհեստավոր, բանկիր, դիվանագետ, ճարպիկ, ստեղծագործ և շինարար ժողովուրդ են:

Հայ ժողովուրդը բռնապետությունից ազատվելու համար պայքարի դուրս գալուց առաջ նախ՝ հստակ պիտի իմանա իր երկիրն օտարի կողմից նվաճվելու օրջկտիվ պատճառները, խուսափի ուրիշներին մեղադրելուց և ճանաչի սեփական թերությունները: Ինչպիսիք էին օրինակ՝ ա) օտարի

¹⁰² Իհարկե, այս տվյալները որպես բացարձակ ճշմարտություն չենք կարող ընդունել, սակայն մի քանի տարբեր աղբյուրների հետ համեմատելիս պարզ է դառնում, որ դրանք շատ մոտ են իրականությանը (օրինակ՝ Sarafian Vahe A., Turkish Armenian and Expatriate Population Statistics, The Armenian Review, IX (Autumn, 1956), 119): Իսկ թե ինչ չափով, ներկա դեպքում ճշգրտել մեր խնդիրը չենք համարում:

¹⁰³ «Արմենիա», թիվ 17, 1889:

¹⁰⁴ «Արմենիա», թիվ 96, 1889, տե՛ս նաև Հայոց պատմություն, Կ. 3, գիրք 1: Նոր ժամանակաշրջան (XVII դարի երկրորդ կես-XIX դարի վերջ), հմբագրակազմ Ա. Մելքոնյան և ուրիշներ, Ե. էջ 451-452:

¹⁰⁵ «Արմենիա», թիվ 101, 1889:

¹⁰⁶ «Արմենիա», թիվ 81, 1889:

¹⁰⁷ «Արմենիա», թիվ 78, 1889:

տիրապետությունը երկար հանդուրժելը, բ) անգրագիտությունը և սոցիալական ծանր վիճակը, գ) հայալեզու մամուլի բացակայությունը, դ) նվազ թվաքանակը, ե) քաջ, կազմակերպչական հատկանիշներով օժտված գործիչների երկրից հեռանալը, զ) կիսավայրենի ցեղերի հարևանությունը, է) անմիաբան լինելը, ը) հալածանքների հետևանքով բախտական դառնալը, Ջանի որ «զաղթականությունը ոչ միայն ինքնասպանություն էր հայու համար, այլ և ազգասպանություն»¹⁰⁸, թ) մեծ տերությունների շահերի հորձանուտում չկողմնորոշվելը, ժ) անտարբերությունն ու բամբասանքի ախտը, ի) «Հայ ազգ կանուխանություն սոսկ լուսաւորչական Հայերը»¹⁰⁹, լ) սեփական սխալների անգիտացումը, խ) միամիտ ու դյուրահավատ լինելը, �ծ) դիվանագիտության չիմացությունը, կ) առանց լուրջ նախապատրաստության վճռական քայլեր կատարելու սովորությունը, հ) սեփական համոզմունքների նկատմամբ անվստահությունը և հուսահատվելու միտումը, ծ) փառասիրությունը, դ) օտար ափերում հոխորտալը, որով թուրքական իշխանություններին զազազեցնում էին և բաց թողնում երկիրը պահող անպաշտպան ժողովրդի վրա, ճ) եղբայրասպան և ուժերը ջլատող երևույթները և այլն: Ազգին ինքն ծանաչել տալը, սխալները շտկելու անհրաժեշտության գիտակցումը և «Արմենիա»-ի մեծագույն ավանդներն էին:

Երրորդ ենթագլուխ - Արևմտահայության դրության արտացոլումը «Արմենիա»-ի «Նամակահի»-ում:

«Արմենիա»-ն հայ իրականության մեջ առաջիններից էր, որը մեծ տեղ էր հատկացնում ընթերցողների նամակներին: «Նամակահի»¹¹⁰ աշխարհագրությունն ընդգրկում էր երկրագնդի բոլոր հայաշատ երկրները: Ավելի շատ, նամակներ ստացվում էին Արևմտյան Հայաստանից, մասնավորապես Վանից: Դրանք աշխարհին տեղեկացնում էին հայերի սոցիալական ծանր կացության ու անելանելի վիճակի մասին: Դրանք հայտնում էին, որ իշխանություններն ամենուր հայ հեղափոխականներ փնտրելու պատրվակով դաժանաբար ահաբեկում էին ժողովրդին, և շատերը «չկարենալով դիմանալ սոսկալի տանջանաց, մեռած էին»¹¹¹: «Նամակահի»-ի ներկայացմամբ այն վիճակները, որտեղ հայերը մեծամասնություն էին կազմում, բնակեցվում էին զաղթականներով, ծանրացվում էին հարկերը, անպատիժ թողնվում քրդերի բարբարոսությունները, հալածվում էր ամեն մի առաջավոր միտք, անարգվում եկեղեցին, «պաշտօն և արժաք տալով մատնիչներին Հայ հասարակությանը աւելի անբարոյականացնում»¹¹²: Իսկ երբ հայերը փորձում էին բողոքել, պաշտոնյաները լկտիաբար հայտարարում էին «Սուլթանը արտոնուած է Հայերը ցնջելու»¹¹³:

¹⁰⁸ Գաղթականութեան վտանգներ, «Արմենիա», թիվ 22, 1893:

¹⁰⁹ Հայ ազգը եւ եկեղեցին, «Արմենիա», թիվ 2, 1906:

¹¹⁰ Այս խորագրի ներքո տպագրվում էին ոչ միայն ընթերցողների, համակիրների, այլև թերթի տեղական, արտահաստիքային թղթակիցների նամակ-թղթակցությունները, որոնք բոլորն էլ պատշաճ տեսքի էին բերվում ու սրբագրվում խմբագրակազմի կողմից: Ինքնընտրության հասկանալի է նաև, որ նամակների զգալի մասը գրվում էր խմբագրության պատերի ներսում, բայց ներկայացվում իբրև որևէ տեղից ուղարկված: Ի դեպ, այս երևույթը հատուկ է եղել ոչ միայն «Արմենիա»-ին:

¹¹¹ «Արմենիա», թիվ 13, 1890:

¹¹² Նույն տեղում:

¹¹³ Նույն տեղում:

Նամակներն սկզբում սոցիալական բովանդակություն ունեին, հետագայում դրանցում հայտնվեցին քաղաքական պահանջներ, երբեմն էլ՝ պայքարի կոչեր: Նամակագիրները շեշտում էին, որ հայության ազատ ապրելու ծագումն ավելի ու ավելի պահանջված էր դառնում: Նամակների մեծ մասը, զգուշությունից ելնելով, ստորագրվում էին ծածկանուններով: «Նամակահի»-ն ներկայացնում էր երկու դարերի սահմանագծին բարիկադի տարբեր կողմերում հայտնված ուժեղ Օսմանյան կայսրության և թույլ ու անկազմակերպ հայ ժողովրդին և նրանց միջև ցցված «ով-ումի» բախտորոշ հարցը: Շեշտում, որ իշխանությունները հայությանն իրենց բնօրրանից դուրս մղելու համար ձեռնարկեցին մի շարք քայլեր. ա) աննախադեպ խտացրին հարկերը, խլեցին ու յուրացրին մեծաքանակ հայապատկան հողեր, որի արդյունքում հայերը հոծ խմբերով արտագաղթում էին, բ) հովանավորում էին քրդերի ապօրինությունները, գ) քարոզում կրոնական անհանդուրժողականություն, դ) փակում էին հայկական կրթօջախներն ու թերթերը, հալածում հոգևորականությանը, ե) հայերին ֆիզիկապես ոչնչացնում էին և միջազգային հանրությանը հավատացնում, թե հայն ապստամբ է, դրա համար են պատժում:

Այս ամենին «Արմենիա»-ն փորձում էր հակադրել բարեփոխումների իր տեսլականը՝ ձեռքազատվել ներսից կրծող թերություններից, համախմբվել, լավ նախապատրաստվել և հետո միայն դուրս գալ պայքարի: «Նամակահի»-ին XIX դարի վերջի և XX դարի առաջին երկու տասնամյակների հայ իրականության կենդանի հուշարձան է, փաստառատ ու վստահելի սկզբնաղբյուր, մի կողմից հայի հոգու միջ, խտացած ցավ, բողոք ու պարսավանք անօրենների հասցեին, իսկ մյուս կողմից՝ հայության երազանքների շտեմարան, զորավոր հավատ՝ ապագայի նկատմամբ:

ԳԼՈՒԽ IV

ԱՐԵՎԱՏԱՆԱՅԵՐԻ ԻՆՔՆՈՐՈՇՄԱՆ ԽՆԴԻՐԸ «ԱՐՄԵՆԻԱ»-Ի ԷՋԵՐՈՒՄ

Առաջին ենթագլուխ - Մ. Փորթուզայանի տեսակետները արևմտահայության ազատագրության հարցի վերաբերյալ:

Մ. Փորթուզայանի աշխարհայացքը դրսևորվում էր ինչպես իր գրվածքներում, այնպես էլ «Արմենիայի» գաղափարախոսական թեմայով հրապարակումներում: Զանի որ, անկախ այն բանից, թե ովքեր էին հեղինակները, և ինչ բովանդակություն ունեին հրապարակված նյութերը, թերթի վերջնական դիմագիծն ու գաղափարական ուղղվածությունը որոշում էր խմբագիրը: Մ. Փորթուզայանի կյանքն ու գործունեությունը լավ ուսումնասիրված չլինելու պատճառով նրա գաղափարախոսությունը հայ պատմագիտության կողմից ըստ արժանվույն չի գնահատվել: Իսկ ժամանակին հինչած «պահպանողական», «քամելեոն», «ժամանակն ետ մնացած» և նմանատիպ այլ գնահատականներն ուսումնասիրված աղբյուրների նյութերով չեն հաստատվում:

Իրեն Օսմանյան կայսրության հավատարիմ պատակ համարող Մ. Փորթուզայանը միամտաբար կարծում էր, որ եթե հայությանը հալածելու մասին սուլթանն իմանա, ամեն ինչ կփոխի, և փորձում էր դա անել «Արմենիա»-ով: Նա հայոց կարգավիճակը Ստ. Նազարյանի նման երկարամատ էր պատկերացնում: Հային քաղաքականապես թուրք էր համարում, մշակույթով՝ հայ և փորձում հաշտեցնել համապետականն ու ազգայինը: Ժխտում էր արտաքին դիմորոշումն ու հային կաղապարում-պահում կայսրության մեջ և նրանից ակնկալում վիճակի բարելավում:

XIX դարի 80-ական թթ. հայ ազատախոհ գործիչները հիմնականում համախմբվել էին երեք պարբերականների շուրջ և դավանում էին նրանց ուղղություններին: Լուսինի «Հայաստանը», որին ձայնակցում էր Վառնայի «Իրավունքը»¹¹⁴, մերժելով հեղափոխության միջոցով հայ ժողովրդին ազատագրելու թեզը, որդեգրել էր մեծ տերություններին դիմումներ հղելու և նրանցից օգնություն ակնկալելու գործելակերպը: Մյուսները «Հնչակ»-ն ու «Դրօշակ»-ն էին, որոնք, եվրոպական առաջադիմական գաղափարախոսություններից ազդվելով, որդեգրել էին հեղափոխության ուղին: Մ. Փորթուզայանը հստակ և ավարտուն տեսքով մշակված ուղղություն չունեց, և «Արմենիա»-ում կողքկողքին համոզես էին գալիս տարբեր քաղաքական դավանանքների տեր անձինք: Մի դեպքում համոզես գալով «հավատարիմ օսմանյան քաղաքացու», մյուս դեպքում՝ ապստամբության և զենքի ուժով ազատություն նվաճելու, ինչպես նաև՝ մեծ տերություններին դիմումներ հղելու կղզերով՝ «Արմենիա»-ն ու նրա խմբագիրը լողում էին նշված ուղղությունների միջև:

Կարճ ժամանակ անց Փորթուզայանը հիասթափվեց իշխանություններից և հայ ժողովրդին կոչ արեց բարձրացնել ձայնը ինքնապաշտպանվելու համար: Նրա քաղաքացիական պարտքի գիտակցումն ու նվիրվածությունը սկսեցին երերալ: Այն բանից հետո, երբ թերթի մուտքը Թուրքիա և Ռուսաստան արգելվեց, «Արմենիա»-ի առաջին համարների խոհեմ ու զգուշավոր լեզուն փոխվեց՝ դարձավ սուր ու փշոտ: Փորթուզայանն աստիճանաբար համոզվեց այն պարզ ճշմարտության մեջ, որ սուլթանն ինքն է հարստահարողն ու սպանողը: Նրա համար ակնհայտ դարձավ, որ արյունով ու ավազակությամբ ստեղծված Օսմանյան կայսրության ողջ պատմությունը որևէ հույս չէր ներշնչում, որ նրանք կփոխվեին: Բարենորոգումներ կատարելու նրանց բոլոր փորձերն անհաջող բեմականացված ներկայացումներ էին և կատարվում էին սոսկ արտաքին աշխարհին խաբելու համար: Թուրքերը համոզված էին, որ եթե հայերը զենք կրելու իրավունք ստանային և ինքնավար դառնային, Բուլղարիայի նման կվտանգեին իրենց պետության գոյությունը, դրա համար էլ անում էին ամեն ինչ, որ հայը «վերանայ աշխարհի երեսն»¹¹⁵: Հետևաբար, միայն «Հայաստանցի Հայր և ոչ ուրիշը...»¹¹⁶ պիտի լուծեր Հայկական հարցը: Հոգեբանական ու քաղաքական այս մթնոլորտում Մ. Փորթուզայանի հայացքներում կտրուկ շրջադարձ կատարվեց: Նրա մեջ ծնվեց հեղափոխություն բարձրացնելու գաղափարը: Ավարտվեց «հաւատարիմ հպատակութեան» շրջանը, և նա փորձեց խզել կապը պետության հետ: Օսմանյան քաղաքացին տեղի տվեց ազգային գործչին:

Փորթուզայանն իրատեսորեն հայ ազատագրական շարժումը բաժանել է երեք շրջանի՝ 1860-ականներից սկսված՝ Սահմանադրական, 1880-ականներից՝ Ինքնավարական և 1890-ականներից՝ Հեղափոխական¹¹⁷: Առաջինում ծնված, երկրորդում՝ հասունացած և երրորդում իմաստնացած Փորթուզայանը ցավ էր

ապրում, որ հայն ընտրել է պայքարի ամենապասիվ՝ գաղթի ձևը, և այդ պայքարում բացառիկ դեր էր վերապահում հասարակ ժողովրդին, որից նրա դավանած ուսմունքն ստանում էր ընդգծված ժողովրդավարական, մարդասիրական բնույթ: Այս առումով նա մոտենում էր հայ ազատագրական պայքարի գաղափարական նախակարապետներ Նալբանդյանին, Խրիմյանին, Արծրունուն, Բաֆուն, Պատկանյանին և մյուս մեծերին:

Փորթուզայանն առանձնացնում էր մի քանի կարևոր գործոններ, որոնք կօգնեին հայ մարդուն կերտել ազատ Հայաստանի հիմքերը: Նախ՝ խորապես ճանաչել Հայաստանը, ապա՝ զնալ դեպի ժողովուրդը, ներկայացնել մարդկանց իրենց տխուր կացությունը, ցույց տալ մեղավորներին¹¹⁸, հետո կազմակերպվել, զինվել և «քաղաքական յեղափոխութիւն յարուցանել Արմենիայի մէջ»¹¹⁹:

XIX դարի 80-ական թթ. Մ. Փորթուզայանի հեղինակությունը շատ մեծ էր. նրա սաները Վանում հիմնեցին Արմենական կուսակցությունը, իսկ արտասահմանում ուսանող երիտասարդությունը հավաքվել էր «Արմենիա»-ի շուրջ: Սակայն դա երկար չտևեց, որովհետև նա իր նկարագրով «յեղափոխական գաղափարների սերմնացան էր, բայց երբեք յեղափոխական գործիչ»¹²⁰: 80-ական թթ. երկրորդ կեսից ասպարեզ իջած երիտասարդությունը համարելով, որ հեղափոխության գաղափարն արդեն մշակված էր, ուստի պետք էր այն փոխադրել արևմտահայ իրականություն, պատվաստել այնտեղ ու իրականացնել այդ հեղափոխությունը: Արմատական թևը (ապագա հնչակյանները) Փորթուզայանին առաջարկեց «հայ յեղափոխական կուսակցութիւն մը հիմնել»¹²¹: Վերջինս հայտարարեց, «թէ ինք յեղափոխական չէ, այլ՝ խաղաղ առաջադիմական»¹²² և հիմնեց «Հայաստանի Զավակների Միությունը», որի նպատակն էր կարող ուժեր գոյացնել և հետո միայն հեղափոխության դրոշ պարզել: Վստահ չլինելով, որ Հայաստանը հնարավոր է ազատագրել զենքի ուժով, Փորթուզայանը սպասողական դիրք էր գրավել, այդ պատճառով էլ չկարողացավ ժողովրդական զանգվածներին տանել իր հետևից:

Այդ տարիներին հայության մեջ խոսքն ավելի շատ էր, քան գործը: Շատերը կոչ էին անում համախմբվել, միասնաբար հակասուլթանական ծակատ ստեղծել, սակայն գործնականում անում էին հակառակը: Արդյունքում միջոցները փոշիանում էին, ուժերը ջլատվում: Նոր սերունդն էլ, որ ջանում էր հաշտեցնել ազգային հարցն ու սոցիալիզմի վարդապետությունը, չէր կարող հանդուրժել չափավոր և զգուշավոր, վարչական ինքնավարության պահանջով և կցկտուր տնտեսական մոտեցումներով ներկայացող Մ. Փորթուզայանին: Նա իրենց համար այլևս ժամկետանց էր և նույնիսկ հետադեմ: Այդ հակասություններին և երկար տարիներ Հայաստանից հեռու լինելու ու այնտեղի փոփոխություններին

¹¹⁴ Մինչ «Արմենիա»-ի լույսընծայումը, 1885 թ. սկզբներից շաբաթը երկու անգամ հայերեն և ֆրանսերեն Բուլղարիայի Վառնա քաղաքում լույս էր տեսնում ազգային, հասարակական-քաղաքական «Իրավունք» թերթը, որն ըստ էության ազատախոսական թերթերի առաջնեկն է: Սակայն փոքր տպաքանակն ու հետևորդների խիստ սակավ լինելը թույլ են տալիս ասելու, որ հայ քաղաքական մամուլի առաջնեկն իրականում «Արմենիա»-ն է:

¹¹⁵ «Արմենիա»-ի յուշարար, Ա տարեկան 1885-86, Մարտել, 1890, էջ 35:

¹¹⁶ «Արմենիա», թիվ 55, 1886:

¹¹⁷ Յետախաղաց շարժումը, «Արմենիա», թիվ 25, 1893:

¹¹⁸ Այս թեզը շատ մեծ է ռուսական իրականության մեջ XIX դարի վերջին մեծ տարածում գտած մարդնիկական շարժմանը: Չնայած երկար փնտրություններին մեզ չհաջողվեց գտնել դրանցում կապի կամ փոխազդեցության մասին որևէ վկայություն: Մնում է եզրակացնել, որ երկու երկրներում միաժամանակ և իրարից անկախ նույնամանա գաղափարախոսություններ են ծնվել: Ավելացնենք, որ նմանատիպ դրսևորումներ նկատվել են նաև այլ ժողովուրդների ազատագրական մաքառումների ընթացքում:

¹¹⁹ «Արմենիա»-ի յուշարար, Ա տարեկան 1885-86, Մարտել, 1890, էջ 74:

¹²⁰ Նույն տեղում, էջ 157:

¹²¹ Տամատեան Մ., Իմ յուշերես, խմբագրեց եւ ծանոթագրեց Վաչէ Ղազարեան, Պէյրուք, 1985, էջ 28:

¹²² Նույն տեղում:

անտեղյակ լինելու պատճառով 90-ական թթ. վերջերին Մ. Փորթուգալյանն իր փոքրաթիվ համակիրների հետ գրեթե մենակ մնաց:

Երկրորդ ենթագլուխ – Ազգային կուսակցությունների հայրենիքի ազատագրության հիմնահարցի վերաբերյալ դիրքորոշումները և դրանց արտացոլումը «Արմենիա»-ի էջերում:

Ի սկզբանե «Արմենիա»-ն բաց էր հայոց ճակատագրով մտահոգ գաղափարական բոլոր ուղղությունների առջև: Սակայն ազատության ուղիների վերաբերյալ քննարկումների ընթացքում ձևավորվեցին երեք հիմնական մոտեցումներ՝ ա) մեծ տերությունների օգնությամբ, բ) աստիճանական բարեփոխումների և գ) անհապաղ հեղափոխություն սկսելու: Ծայր առած բանավեճը տեղ գտավ «Արմենիա»-ի, իսկ հետագայում «Հայաստան»¹²³, «Հնչակ»¹²⁴, «Հայք»¹²⁵ և նրանց արբանյակներ հանդիսացող այլ պարբերականների էջերում: Տարածայնություններն աստիճանաբար խորացան և վերածվեցին հակամարտության: Հիմնական պատճառն ազգի գոյության հարցականի պայմաններում նորեկների կողմից ազգային կարողություններն ու «Արմենիա»-ն «ընկերվարական դատին ծառայեցնելու»¹²⁶ կոչերն էին:

Մ. Փորթուգալյանը ժամանակավորապես էր համարում «Հնչակ»-ի սոցիալիզմը, քանզի գտնում էր, որ Արևմտյան Հայաստանում գործարաններ ու բանվորներ չկային, և ժողովրդին դրանով «հեղափոխութեան գրգռել, դասակարգային պաշակտուն առաջ բերելը տղայամտութիւն է»¹²⁷: Միաժամանակ Փորթուգալյանը խոստովանում էր և ավստոսանք հայտնում, որ նրանց շարքերում էլ իրենց ազգօգուտ գործերի համար մեծարանքի արժանի գործիչներ կան:

Ցավով արձանագրելով, որ հայ ազգը աղքատ է ու հետամնաց, ստրկական բնավորություն ունի, անգն է, թշնամիներով շրջապատված և «միաբանութիւն հաստատելն ալ դժուար»¹²⁸, բայց մեծ քանքերի գնով աստճանաբար վիճակը փոխվել է: Նա շեշտում էր, որ երբ Հայաստանի անկախության նպատակներ հետապնդող շարժումն սկսվել էր, ո՛չ «Հնչակը» կար, ո՛չ «Դրօշակը», ո՛չ էլ նրանց ինտերնացիոնալիզմն ու սոցիալիզմը:

«Արմենիա»-ն քննադատում էր նրանց, ովքեր «ուժասպառ էին դարձնում հայ ժողովուրդը»¹²⁹ և փորձում ազատագրական շարժումներն օգտագործել իբրև կամուրջ՝ «ընկերվարական» նպատակներին հասնելու համար. «ոչ ոք չի կրնար

մասնակցել սոցիալական և դասակարգային կռիվներին, քանի ազգային դատը ավելի տագնապալի է, և մեր ուժերը՝ երկու գործի համար անբավարար»¹³⁰:

Հակասելով իր՝ նախկինում հայտնած տեսակետներին՝ Փորթուգալյանը գրում էր, որ իրենք այն կարծիքին չեն, որ «կուսակցություն» բառը հոմանիշ է «անմիաբանության» և երբեք «հակառակ չէ եղած այդ գաղափարին, այլ նույն իսկ անհրաժեշտութիւնն էր կը համարէն զայն»¹³¹: Խոսելով ազգային կուսակցությունների մասին՝ նա գտնում էր, որ կուրորեն հետևելով հնչակյաններին՝ շատ զոհեր տվեցին, իսկ նույնը չի կարելի ասել դաշնակցականների մասին:

Երրորդ ենթագլուխ – Արևմտահայության վիճակի բարեփոխումների վերաբերյալ մեծ տերությունների դիրքորոշումների լուսաբանումը «Արմենիա»-ում:

Մեծ տերություններ ասելով թերթը նկատի ուներ Բրիտանական, Օսմանյան ու Ռուսական կայսրությունները: Ներկայացնելով, որ XIX և XX դարերի սահմանագծին հայությունը բաժանված էր անգլիասերների և ռուսասերների¹³², թերթը տեղեկացնում էր, որ համեմատելիս ճնշող մեծամասնությունը ռուսամետ էր: Պատմական էքսկուրսներ կատարելով՝ թերթի վերլուծաբանները նշում էին, որ XVII դարի վերջերից հայ ժողովուրդն աստիճանաբար հայացքը հառում էր դեպի հյուսիս, իսկ Ռուսաստանն այդ նվիրական ձգտումներն ի շահ իրեն էր օգտագործում: Վկայակոչելով 1894 թ. պաշտոնական տվյալները՝ Մ. Փորթուգալյանը նշում էր, որ եթե Օսմանյան կայսրությունում հայերի թիվը աստիճանաբար նվազում էր, ապա ռուսականում բնակվողներին՝ ավելանում¹³³: Հայոց եկեղեցու հողերի բռնագրավման վերաբերյալ ցարիզմի հայտնի ակտը խիստ զայրացրեց հայությանը, և նա իր ձայնը բարձրացրեց ի պաշտպանություն եկեղեցու իրավունքների: Առաջին շարքերում գտնվող «Արմենիա»-ն ևս իր քննադատության սլաքն ուղղեց դեպի Ռուսաստան: Առիթից օգտվելով անգլիասերները հարց բարձրացրին. «Մի՞թե տակաւին կարելի է Ռուսիայի վրայ յոյս դնել»¹³⁴: Ռուսասերները պատասխանեցին, որ Անգլիան բոլոր ժամանակներում, խոսելուց բացի, հօգուտ Հայկական հարցի որևէ քայլ չէր կատարել, մինչդեռ Ռուսաստանի «լախտը հաճախ է իջած Թիւրքի գլխին»¹³⁵: Վերջիններիս կարծիքով Բեռլինի 61-րդ հոդվածն էլ ռուսները նվիրեցին հայերին, հետևապես պետք չէ խեթ նայել նրանց, այլ հարկավոր է հնարավորինս օգտվել նրանց բարեհաճությունից: Առավել ևս, որ վերջին երկու հարյուր տարվա ընթացքում հայ ազգն ամեն ինչ արել է ռուսական հաղթանակներ ապահովելու համար: Բուն երկրում ազգի ազատագրական ասպարեզը տեսնող «Արմենիա»-ն կոչ էր անում համախմբվել և տեղ կանգնել իր շահերին: Հակառակ դեպքում մյուսներն այն կօգտագործեն հօգուտ իրենց:

Երբեմն «Արմենիա»-ն անդրադառնում էր նաև պարսկահայերի խնդրին և նրանց վիճակը համեմատում Թուրքիայում և Ռուսաստանում բնակվող հայերի դրության հետ: Թերթի տեսաբանների կարծիքով պարսկահայությունը միակն էր, որ քաղաքական հալածանքների չէր ենթարկվում, բայց «տեղացի հասարակու-

¹²³ «Հայաստան»-ը Հայկական հայրենասիրաց ընկերության, ապա՝ Անգլիայի հայկական ընկերության երկշաբաթաթերթն էր, լույս է տեսել 1888-1892 թթ. Լոնդոնում: Խմբագիր՝ Մ. Սրվազյան:

¹²⁴ «Հնչակ»՝ ՍԴ Հնչակյան կուսակցության կենտրոնական օրգան: Հիմնադիր՝ Ավ. Նազարբեկյան: Խմբագրություն Կենտրոնական վարչության: Լույս է տեսել ժնույն 1887-1891 թթ., Աթենքում՝ 1892-1894, Փարիզում՝ 1891, 1894, 1904-1915, Լոնդոնում՝ 1894-1904, Փրովիդենսում՝ 1935-1940 թթ.: Տես Հայ պարբերական մամուլը մատենագիտական համահավաք ցուցակ (1794-1980), կազմեց՝ Մ. Բաբլոյան, Ե., 1986, էջ 45:

¹²⁵ «Հայկական միության» «Հայք» գրական և քաղաքական թերթի խմբագիրն էր Մ. Սմբատ Գաբրիելյան, տես Հայ պարբերական մամուլը մատենագիտական համահավաք ցուցակ (1794-1980), կազմեց՝ Մ. Բաբլոյան, Ե., 1986, էջ 47:

¹²⁶ «Արմենիա», թիվ 53, 1894:

¹²⁷ «Արմենիա», թիվ 43, 1893:

¹²⁸ Մեր յոյսեր, «Արմենիա», թիվ 62, 1894:

¹²⁹ Նույն տեղում:

¹³⁰ Տասնապետյան Հ., Դ. Հ. Դաշնակցութիւնը իր կազմութենէն մինչեւ Ժ. Ընդհանուր ժողով (1890-1924), էջ 64:

¹³¹ Ազգային գաղափարական կուսակցութիւններ, «Արմենիա», թիվ 10, 1899:

¹³² Ռուսիա, Անգլիա եւ Հայաստան, «Արմենիա», թիվ 39, 1894:

¹³³ Նույն տեղում:

¹³⁴ Ռուսիա, Անգլիա եւ Հայաստան, «Արմենիա», թիվ 39, 1894:

¹³⁵ Նույն տեղում:

թյունը չէ կրցած ըմբռնել իր այդ նպաստաւոր կացութիւնը»¹³⁶ և օգուտներ քաղել դրանից: «Արմենիա»-ն հայ իրականության մեջ այն փոքրաթիվ պարբերականներից մեկը եղավ, որ երբեք չկորցրեց իրատեսության զգացումը, չապավինեց եվրոպական տերությունների ու նրանց դիվանագետների սին խոստումներին: Հայ հասարակայնությանն առաջնորդեց ճշմարիտ ուղիով ու արժեքներով ժամանակի ընթացքում այս կամ այն պետության նկատմամբ ստեղծված իրադրությունից կախված՝ երբեմն վերաբերմունքը փոխելով:

ԳԼՈՒԽ V

«ԱՐՄԵՆԻԱ» ԹԵՐԹԸ 1908 – 1923 ԹԹ.

Առաջին ենթագլուխ - «Արմենիա»-ն հետսահմանադրական Օսմանյան կայսրությունում տիրող վիճակի մասին:

«Արմենիա»-ի ներկայացմամբ հեղաշրջումից խանդավառված հայությունը հավաստաց երիտթուրքերի խոստումներին և ցնծում էր. «գայլն ու գառը կըհամբուրվեն»¹³⁷: Իսկ երկրի սոցիալ-տնտեսական վիճակը շարունակում էր մնալ ծանր, հայերինը՝ օրհասական: Ազգայնամոլությունը պետական քաղաքականություն դարձրած երիտթուրքերը որդեգրեցին պանիսլամիզմի և պանթուրքիզմի ծրագրերը և ավելի սաստկացրին ազգային հալածանքները: Սուլթանական վարչակարգը գրեթե չվերափոխվեց: Հայերի «հույսերը քաղցր երազներ էին, և հայասպան Համիդի պատմունքները ժառանգություն էր հասել թալեսթ-էմվերներին»¹³⁸: Ըստ թերթի՝ կայսրությունում մտքերի հեղաշրջում էր անհրաժեշտ, որն իսպառ բացակայում էր:

Շուտով հայերին համակեց խոր հիասթափություն, քանի որ երիտթուրքերն ավելի դժժան հակահայ քաղաքականություն էին վարում: Իշխանությունն ավագակի փոխարեն «կողուպտուող Հայը կպատժեր»¹³⁹: Քրդերը շարունակում էին անպատիժ մնալ և ավելի վտանգավոր դառնալ: Փոքրուզայանը ցավում էր իր երկրի թուլության համար, որի պատճառը կայսրության ժողովուրդներին հավասար իրավունքներ չտալն էր¹⁴⁰: «Արմենիան» գրում էր, որ 1908 թ. հեղաշրջմանն ու երիտթուրքերի մեղրածոր խոստումներին զաղուբահայությունը ևս հավատաց, բայց նույնքան արագ էլ հիասթափվեց: Թերթն արձանագրեց՝ «խաբուրեցանք» և դրա զլխավոր պատճառ համարեց տգիտությունը, որը «մարդը դիրահաւան կը դարձունէ»¹⁴¹: Արտագաղթը սահմանադրության հռչակումից հետո էլ շարունակվեց, քանի որ երկրում ապահովություն չկար¹⁴²:

Երկրորդ ենթագլուխ - «Արմենիա»-ի տեսակետները հայության ազատագրության ուղիների վերաբերյալ (1908-1920-ական թթ.):

«Արմենիայի» «Ոսկե դար» համարվող առաջին տասնամյակից հետո նրա գաղափարախոսությունը հետագայում մեծ փոփոխություններ չկրեց: Այն ավելի շատ արձագանքում էր ընթացիկ իրադարձություններին և տեսական նոր ուղղություններ չէր որդեգրում: Թերթը հայության վիճակի բարելավման ճանապարհ էր համարում նրա ցավերի մասին բարձրաձայնելը, անդադար աշխատելն ու կրթվելը: Ազատության գաղափարը տարածելու կարևոր միջոց էր

¹³⁶ Պարսկահայերի ապագան, «Արմենիա», թիվ 8, 1905:

¹³⁷ Երամյան Հ., նշվ. աշխ., էջ 92-93:

¹³⁸ Սարիադյան Ս., Կյանքիս հուշերից, Ե., 2007, էջ 32:

¹³⁹ «Արմենիա», թիվ 46, 1912:

¹⁴⁰ «Արմենիա», թիվ 28, 1912:

¹⁴¹ Նույն տեղում:

¹⁴² «Արմենիա», թիվ 6, 1909:

համարում մամուլը և նշում, որ հետսահմանադրական շրջանում ևս «չափաւորութիւնը օգտակար է և ՓՐԿԱՆԲ, իսկ չափազանցութիւնը՝ վնասակար և ՓՈՐՉԱՆԲ»¹⁴³: Ազգային խնդիրներում հաջողություններ արձանագրելու համար «Արմենիա»-ն առաջարկում էր, չկորցնելով չափի զգացումը, գործել գիշեր ու ցերեկ և որպէս դեղատոմս առաջարկում էր կայուն հիմքերի վրա ազգային միության ստեղծումը: Առաջարկում էր հեռու մնալ անձնական շարժառիթներից, ամիշխանությունից, լինել զգույշ, բարձր պահել ցեղի ոգին, քանի որ կրքերը կտանեն անխուսափելի կործանման¹⁴⁴: Թերթը վտանգավոր էր համարում արևմտահայերի, արևելահայերի ու գաղթաշխարհի հայության միջև առաջացած խորթությունը, «իրարմէ անտեղեակ կացութիւնը»¹⁴⁵:

Երիտթուրքերի հռչակած ազատությունը հայ երիտասարդության մի մասն ընկալեց բացարձակ իմաստով և փորձում էր եկեղեցիները դարձնել հանրահավաքների հավաքատեղի, որին մյուս մասը դեմ էր: Այդ երկու բևեռների միջև Կ.Պոլսում ծայր առավ և զավառներում տարածվեց «բաց ու զոց»-ի խնդիր ամուսնով անգիջում պայքար: Բացի կողմնակիցները հիմնականում արտասահմանում ուսանած դաշնակցական երիտասարդությունն էր: Նրանց մի մասն անկեղծ մղումներով, իսկ ոմանք էլ՝ նորովի երևալու ծգտումներով, խախտում էին սովորույթի ուժով սրբազորված որոշ նորմեր: «Արմենիա»-ն փորձում էր հաշտեցնել կողմերին և հասարակությանը զերծ պահել ավելորդ լարվածությունից և պարզաբանում էր, որ «բաց ու զոց»-ը կուսակցությունների համար ընդամենը աղիք էր՝ ժողովրդին խաբելու և իրենց կողմը գրավելու համա, և կոչ էր անում հեռու մնալ դրանից:

Հետեղեռնյան տարիներին թերթում երևացին նաև ապագային վերաբերող հրապարակումներ, սակայն դրանք հիմնականում հուսալքված ժողովրդին ապրելու կոչ-հորդորներ էին¹⁴⁶: Հայաստանի խորհրդայնացումից հետո «Արմենիան» համարելով, որ հայության փրկության ուղին տվյալ պահին դա էր և արձանագրելով, որ «այիտի ապաւինինք դարձեալ յոյսին որ այսօր Երևանը կը ներշնչէ: Հոն կայ խաղաղութիւն և կայ ուրեմն կարելիութիւն զօրանալու»¹⁴⁷, սկսեց հայացքը հառել դեպի նոր Հայաստանը:

Երրորդ ենթագլուխ - Հայկական հարցի տեսականը «Արմենիա»-ի էջերում:

«Արմենիա» թերթը հետսահմանադրական շրջանում ևս մեծ տեղ էր հատկացնում կրկին օրախնդիր դարձած Հայկական հարցին և իրադարձությունների զարգացմանը զուգընթաց, տարբեր մոտեցումներ որդեգրելով, փորձում լուծումներ առաջարկել: Իսկ երբ հայկական բարենորոգումների ծրագիրը Ռուսաստանի պնդմամբ դրվեց շրջանառության մեջ, անգլո-ռուսական բավիղներում տարուբերվող թերթի տեսաբանների շրջանում ավելի գերակշռող դարձան ռուսամետ դիրքորոշումները:

Ներկայացնելով մեծ տերությունների նվաճողական նկրտումները՝ թերթն զգուշացնում էր, որ Հայկական հարցը նրանց ձեռքին ընդամենը միջոց է Թուրքիայից հյութալի պատառներ պոկելու համար: Ընդգծվում էր, որ վճռորոշ դերակատարություն ունեն Անգլիան, Ռուսաստանը և Գերմանիան: Զգուշացնելով հայերին հերթական անգամ խոստումներից չգիտվանալ և ցանկալին չընդունել

¹⁴³ «Արմենիա», թիվ 9, 1913:

¹⁴⁴ «Արմենիա», թիվ 46, 1917:

¹⁴⁵ «Արմենիա», թիվ 10, 1917:

¹⁴⁶ «Արմենիա», թիվ 12, 1922:

¹⁴⁷ «Արմենիա», թիվ 23, 1923:

իրականության փոխարեն՝ թերթը կոչ էր անում խորությամբ ուսումնասիրել ամեն մանրուք և նոր միայն ասպարեզ նետվել:

Փորթուզայանն առաջարկում էր Հայկական հարցի լուծման իր տարբերակը՝ Ռուսաստանի քաղաքականության դեմ որպես պատվար Օսմանյան կայսրության սահմաններում ստեղծել «ոււէ Հայկական առանձնաշնորհեալ վարչութիւն»¹⁴⁸: Հոգվածագիր Կ. Հակոբյանն էլ կարծում էր, որ «ամեն ազգի ապագան իւր ավին մէջն է. նա կրնայ արիւնքալով բարգաւաճիլ և կրնայ ստրկանալ և կորսնցունել իւր հոգևոր յատկութիւնները»¹⁴⁹, և առաջարկում ազգովին լուծել խնդիրը: Հայկական հարցի արդարացի լուծման տեսակետից «Արմենիա»-ն մեծ հույսեր էր կապում Ազգային պատվիրակության հետ, պաշտպանում էր նրա դրույթները, տպագրում Դ. Նուբարի արտասանած ճառերը, լուսաբանում գործունեությունը:

Ցեղասպանության ցավից մոլորված «Արմենիա»-ն, մեծ դժվարությամբ վերագտնելով կորույթը, Ռուսաստանի հաղթանակներին զուգընթաց, նոր թափով սկսեց քննարկել խնդիրը: Նախկին զուտ տեսական քննարկումներին փոխարինելու եկան հուսալեցուն և պահանջատիրական հրապարակումներ: Ոգևորությունն ավելի մեծացավ Հայաստանի Առաջին հանրապետության հռչակումից հետո:

1917 թ. ռուսական հեղափոխությունները շփոթեցրել էին «Արմենիա»-ին: Հատակ չպատկերացնելով Հայկական հարցի նկատմամբ նրանց վերաբերմունքը՝ թերթը լողում էր տարաբնույթ տեսակետների հորձանուտում: Իսկ երբ հռչակվեց ՀՀ Առաջին հանրապետությունը, Հայկական հարցը, թերթի խմբագրականազմի համար պահպանելով իր հիմնական բովանդակությունը, զգալիորեն ձևափոխվեց: Նորանկախ Հանրապետությունն սկզբից նեթ վործեց դառնալ հարցի դրոշակակիրն ու առաքելությունն ստանձնեց այն հասցնել իր վերջնական հանգրվանին, սակայն միմյանց հաջորդող ոչ բարենպաստ իրավիճակները խոչընդոտում էին, և հարցը մտնում էր փակուղի: «Արմենիա»-ն երբեմն ոգևորվում, իսկ ավելի հաճախ հուսախաբություն էր ապրում: Ի վերջո, ելնելով հայության փրկության մեկնակետից, ողջունեց Հայաստանի խորհրդայնացումը՝ համարելով, որ Ռուսաստանի հովանու ներքո հնարավոր կլինեի պահպանել հայության մնացած փոքրաթիվ բնկորները¹⁵⁰: Բնականաբար «Արմենիա»-ն արձագանքել է նաև 1920-ականների սկզբներին տեղի ունեցած միջազգային խորհրդածողով-ների, սակայն 1920-1923 թթ. համարների մեծ մասը մեզ գտնել չհաջողվեց, հետևապես այդ մասին կարող ենք միայն ենթադրություններ անել:

Զորորդ ենթազուխ - Հայոց ցեղասպանության լուսաբանումը «Արմենիա»-ում:

«Արմենիա»-ն ներկայացրել է եղեռնին նպաստող գործոնները, բացահայտել թուրքի մարդասպան ելությունը: Մեծ մասամբ օտարալեզու պարբերականներից արտատպումների և թարգմանությունների միջոցով թերթի տեսաբանները եղեռնը բնութագրել են որպես մեծագույն ողբերգություն: Թերթի ներկայացմամբ, զգալով մոտալուտ մայրամուտը, իշխանությունները երկիրը ոչ միայն վերածել էին ժողովուրդների սպանդանոցի, այլև անթափանց պարիսպներով

ինքնապատվել էին, որպեսզի համաշխարհային հանրությունը չտեղեկանար հայ, ասորի, հույն ժողովուրդների դեմ ուղղված իրենց ոճրագործությունների մասին:

Առանձնահատուկ է այն, որ արդեն իսկ եղեռնի օրերին հայերին ուժազրկելու և ոչնչացնելու երեք փուլ կարևորելով՝ թերթն իրատեսորեն ներկայացնում էր այն պատճառները, որոնք հանգեցրին ցեղասպանության: Դրանք էին. ա) եվրոպական տիրույթները կորցրած կայսրության համար, Բեռլինի վեհաժողովից հետո արևելյան հատվածում դրված էր ուլ-ոււմի հարցը, բ) հայությունը միակ պատնեշն էր պանթուրքիզմի իրականացման ճանապարհին, գ) մեծ տերությունների երկդիմի պահվածքն ու թողտվությունը, դ) պատերազմով պայմանավորված՝ հարմար պահը, ե) «Թիւրքին ու Քիւրտին դէմ հայերու ինքնապաշտպանութեան միջոցներէ զուրկ գտնուիլը»¹⁵¹, զ) հայ քաղաքական առաջնորդների անգործությունը, ինչը «կը նշանակէ ժողովուրդը էշ նահատակ դարձունելը»¹⁵², է) թեև շատ փաստեր հետագայում միայն հայտնի դարձան, սակայն արդեն այդ շրջանում «Արմենիա»-ն խոսում էր գերմանացիների կողմից թուրքերին հովանավորելու մասին և Օսմանյան կայսրության «Գերմանիոյ կատուի մատն ու գործիքը ըլլալը»¹⁵³, ը) տեղահանության ոչնչով չպատճառաբանված լինելը, թ) ջարդարարների կողմից հարվածի սլաքը նախ և առաջ մտավորականության, ապա ՀՀԴ-ի և մյուս կարող ուժերի դեմ ուղղելը:

Եղեռնի մասին «Արմենիա»-ի միջոցով մեզ են հասել շատ հավաստի տեղեկություններ: Թերթը ժխտում էր այն հիմնագուրկ սուտը, որ իբր հայերը հնազանդ մորթվել են, և լուրեր էր հաղորդում մի շարք գավառներում կազմակերպված ինքնապաշտպանական կոիվների մասին: «Արմենիա»-ն գրում է, որ առաջին հարվածից հետո ուշքի գալով հայերն ամենուրեք ինքնապաշտպանվեցին, սակայն հարվածն անսպասելի էր, իսկ ուժերը խիստ անհավասար էին:

Թերթը հետագայում էլ էր ցեղասպանությանն անդրադառնում, բայց նախկին լակկան և օգնություն հայցող հողավածների կողքին երևում էին նաև վրեժի ու մեղավորներին պատժելու կոչեր: Աշխարհը նաև «Արմենիա»-ի շնորհիվ տեղեկացավ համամարդկային ողբերգության՝ եղեռնի մասին:

Ենթազուխ հինգերորդ - Հայ կամավորական շարժման արձագանքները «Արմենիա»-ում:

Հասկանալով, որ վստահելով երիտթուրքերին՝ անդառնալիորեն սխալվել էին, հայ քաղաքական ղեկավարները տեր կանգնեցին կամավորական շարժա-նը: Գոյության երկու տարիների ընթացքում այն իր հորձանուտի մեջ ներառավ ամբողջ հայությանը: «Արմենիա»-ն անմիջապես արձագանքեց շարժումը ղեկա-վարող Ազգային բյուրոյի կամավորական շարժմանը սատարելու կոչին, ստեղծեց Մարսելի Մասնաժողովը¹⁵⁴ և կազմակերպեց դրամահավաք:

Թերթը նշում էր, որ այն արևմտահայության անվտանգության տեսակետից անարդյունավետ մարտավարություն էր և ազատագրական պայքարի կարևոր դրսևորում: Թերթի հողվածագիրները կողմ էին շարժմանը, սակայն բանավիճում էին դրա նպատակների և արդյունքների շուրջ: Թերթում շատ են հրապարակում-ները հայաշատ երկրներից կամավորների ժամանման, դրան հանգանակելու և կամավորների բացառիկ քաջության մասին: Թերթի կարծիքով Հայկական հարցի

¹⁴⁸ «Արմենիա», թիվ 28, 1913:

¹⁴⁹ «Արմենիա», թիվ 46, 1913:

¹⁵⁰ «Արմենիա», թիվ 23, 1921:

¹⁵¹ Նույն տեղում:

¹⁵² Նույն տեղում:

¹⁵³ Նույն տեղում:

¹⁵⁴ «Արմենիա», թիվ 20, 1914:

լուծման համար ստեղծվել էր ամենահարմար պահը, քանի որ Ռուսաստանն ու Անգլիան, որոնց հակասությունները միշտ խանգարում էին դրան, դաշնակիցներ էին դարձել: Սակայն հետագա իրադարձությունները հերթական անգամ հուսախաբ արեցին հայությանը: 1915 թ. դեկտեմբերին, զգուշանալով հայերի ինքնավարական ձգտումներից, ցարական հրամանատարությունը ցրեց կամավորական ջոկատները: «Արմենիա»-ն բարձր է գնահատել շարժումը, այն համարել իր տոկունությամբ և ապագայի նկատմամբ անսասան հավատով լի հայ մարդու սխրանք, հայկական ռազմական ուժի վերաստեղծիչ:

Ենթագլուխ վեցերորդ - «Արմենիա»-ի դիրքորոշումները հայ ազգային կուսակցությունների նկատմամբ:

Գոյության բոլոր 38 տարիներին «Արմենիա»-ն կուսակցական պարտադրանքից զերծ մնաց և միշտ ընդգծեց, որ մասնավոր շահերը պետք է ստորադասվեն հայրենիքին: Երբեմն թերթը քննադատում էր կուսակցությունների գաղափարական սխալները, դրական վերաբերվում որևէ քաղաքական ուժի, սակայն ավելի հաճախ հրապարակում էր սոցիալիզմի ժամանակավրեպ լինելու և ցուցադրական ելույթների վնասակարության մասին զգուշացնող նյութեր: Քննադատելով «ընկերվարական խնդրով հայ ժողովուրդը յուզող»¹⁵⁵ և երկրին անժամոք «փրկիչներից»¹⁵⁶ թերթը շեշտում էր, որ վերջիններս հաշվի չէին առնում այն իրողությունը, որ Օսմանյան կայսրությունում ո'չ կապիտալիզմ կար և ո'չ էլ դրա զերեզմանավորը: Թերթը քամհարական բնութագրումներով ցույց էր տալիս, որ ռամկավարները թեև հաճախ էին հայտարարում, որ հանդուրժող են և նվիրված են ժողովրդի ցավերը դարձանելուն, սակայն լավագույն ուղին չեն ընտրել¹⁵⁷: Թերթն ավելի հանդուրժողական կեցվածք ուներ ԴՅԴ-ի նկատմամբ, որը երիտթուրքական հեղաշրջումից հետո փոխվեց համակրանքի: Իսկ ինչ վերաբերում էր իրենց «Դաշնակցական» կուսակցությանը հետևող» համարելուն, ապա «Արմենիա»-ն ժխտում էր դա: Ընդգծեց, որ Մ. Փորթուգալյանն ու նրա թիմակիցներն այնքան էլ անկեղծ չէին: Երբ թերթում ես «Արմենիա»-ն, ապա XX դարի սկզբներից զգալի է աստիճանական թեքումը դեպի Դաշնակցություն: Դետազայում ևս, հատկապես սահմանադրության հռչակումից հետո շարունակվում էր համակրանքը ԴՅԴ-ի նկատմամբ: Թերթի խմբագրակազմը շատ էր ոգևորվում, երբ տեղեկանում էր կուսակցությունների համագործակցության մասին:

«Արմենիա»-ն, հիմնականում մերժելով հնչակյանների ու դաշնակցության, իսկ ավելի ուշ նաև հայկական սոցիալ-դեմոկրատական կուսակցությունների «հեղափոխականությունը» և լինելով աստիճանական բարեփոխումների հավատավոր կողմնակից՝ միշտ մնաց անկուսակցականության դիրքերում:

Ենթագլուխ յոթերորդ - 1918-1920 թթ. իրադարձությունների լուսաբանումը «Արմենիա»-ում: «Արմենիա»-ն, աշխարհամարտի վերջում Լ. Ջորջի «ՅԱՅԱՍՏԱՆը, երբեք չպետք է նորեն Թիւրքերի տիրապետութեան տակ դրուի»¹⁵⁸ հայտարարությունից ոգևորված և կարևոր դերակատարություն վերապահելով մտավորականությանը, գրում էր, որ հայ ժողովուրդը պիտի համախմբվի, օտարներին ներկայանա ոչ թե խեղճի ու անմարի, այլ ուժեղի կերպարով, որպեսզի կարողանա ապահովել իր վաղվա օրը: Թերթը ողջունեց Հայաստանի

անկախության հռչակումը և նրան սատարելու կոչով դիմեց համայն հայությանը: Սակայն Հայաստանի խորհրդայնացումը մի պահ շփոթեցրեց թերթի խմբագրակազմին և երկընտրանքի առջև կանգնեցրեց: Սակայն արագ կողմնորոշվելով՝ «Արմենիա»-ն հայտարարեց, որ «կը յարգէ Հայաստանի արդի կառավարութիւնը»¹⁵⁹, բայց զգուշացնում է բոլորին զգոն լինել, քանի որ «Պօլշէկիքները գուցէ տրամադիր լինին Հայաստանը վերադարձնելու Թիւրքերին»¹⁶⁰: Դրովելով այն մտքից, որ վերջապես հայակոթ-ժան գործընթացը կկանգնեցվի, «Արմենիա»-ն ի վերջո ողջունեց խորհրդային Հայաստանը և շտապեց տեղեկացնել, որ Ռուսաստանը զորաբանակ է ուղարկել Հայաստանին պաշտպանելու նպատակով: Զմոռանալով նաև արձանագրել, որ խաղաղարար ներկայացող բոլշևիկները սկսել էին հալածել դաշնակցականներին¹⁶¹: Թերթի տեսաբանները խոստովանում էին, որ «որքան Եւրոպային կառչեցանք, մեր ժողովրդի բաղդը արագօրէն դարձաւ դէպի արեւելք»¹⁶²: Որքան հետամուտ եղանք անկախ պետություն ունենալուն, այնքան անկախությունը պակասեց, և անկախ Հայաստանին հաջորդեց կիսանկախ բոլշևիկյան Հայաստանը: Սակայն մի կողմում բոլշևիկյան Ռուսաստանն էր, մյուսում՝ եղեռնագործ Թուրքիան¹⁶³, հետևապես, նշում էր թերթը, պետք էր սարսափել, որ «Հայաստանը բոլշևիկ է և Ռուսաստանին միացած»¹⁶⁴: Ընդհանուր առմամբ, «Արմենիա»-ն հայոց պետականության վերականգնման և պահպանման համար պայքարում գրեթե միշտ իրատեսական դիրքերում էր կանգնած:

Եզրակացությունների մեջ ի մի են բերված աշխատության հիմնական եզրահանգումներն ու արդյունքները:

1. Մ. Փորթուգալյանի ողջ կյանքն ու գործունեությունը նպատակաուղղված էին հայ ժողովրդին ազատագրական պայքարի դուրս բերելու նպատակի իրականացմանը: Նա չէր հանդուրժում վախկոտներին և նյութապաշտներին, իսկ լույս խոսքով հեղափոխականներին ու զրպարտողներին անարգանքի սյունին էր գամում: Մշտապես անձնական շահը ստորադասեց հայրենիքին, հանիրաժի մոռացումի ու մերժման պահեր ապրեց, սակայն միշտ մնաց իր ժողովրդի լավագույն ապագայի համար պայքարի պատենշին: Ժամանակաշրջանի ծնունդն էր, և հենց ժամանակաշրջանն էլ դրել է նրա կյանքի ու գործի վրա իր անջնջելի կնիքը: Ազնիվ է եղել և իրավացի: Երբեմն նաև սխալվել է, որովհետև իր սերնդակիցներից շատերի նման սահմանափակ էր նրա աշխարհայացքը: Դեմվելով մախրողների փորձի վրա և շարունակելով նրանց գործը՝ գրեթե միայնակ քաղաքակիրթ ազգերին ներկայացրեց հայկական իրականությունը:

2. Որոշ ազդեցություններով հանդերձ՝ Մ. Փորթուգալյանի գաղափարախոսությունը, որն ամբողջովին արևմտահայ իրականության ծնունդ էր, ազատագրական պայքարի ընթացքում իր գաղափարական-քաղաքական ընթերցումների կարողության սահմաններում աստիճանաբար կատարելագործվեց: Նա դեպքերի վերլուծության ընթացքում երբեմն անում էր մտահանգումներ, որոնք սուբյեկտիվ տարրը առաջին դիրքի վրա էին դնում այս կամ այն պատմական կամ

¹⁵⁵ «Արմենիա», թիվ 19, 1911:

¹⁵⁶ «Արմենիա», թիվ 21, 1911:

¹⁵⁷ «Արմենիա», թիվ 41, 1910:

¹⁵⁸ «Արմենիա», թիվ 23, 1918:

¹⁵⁹ «Արմենիա», թիվ 16, 1921:

¹⁶⁰ «Արմենիա», թիվ 24, 1917:

¹⁶¹ Նույն տեղում:

¹⁶² «Արմենիա», թիվ 10, 1921:

¹⁶³ Նույն տեղում:

¹⁶⁴ «Արմենիա», թիվ 23, 1918:

քաղաքական եղելության ճակատագրում և աշխարհընկալման ու տեսական-գաղափարական մեկնաբանությունների ժամանակ:

3. Չափավոր ազատական «Արմենիա»-ն իր գոյության տարիների հայության կյանքի տարեգիրն էր և իրականության անեղծ հայելին: Թերթն էական դերակատարություն է ունեցել հայությանը դարավոր նիրհից դուրս բերելու, նրա ցավն աշխարհալուր դարձնելու և հայության բոլոր հատվածներին միմյանց կապելու կարևոր գործում: Դժվար ու բարդ է եղել նրա անցած ուղին: Հայ ազատագրական պայքարի առանցքը դառնալու սկզբնական տարիների հավատը ժամանակի հետ աստիճանաբար թուլացավ: Սակայն անսասան մնաց կատարած գործի կարևորության գիտակցումը:

4. «Արմենիա»-ն մեծ արժեք է: Նրանում առկա են մեծաքանակ արդիական գաղափարներ հայրենիքի հանդեպ սիրո, հումանիզմի, ժողովրդավարության, կյանքի բարեփոխման ուղիների, համագլխի վտանգ-արտագաղթի և այլ կարևոր խնդիրների մասին: Այն արժեքավորն ու զեղեցիկը, գործնականն ու հարթելու արվեստի նրբությունները սովորեցնող դպրոց է, որի գաղափարներով կարելի է սերունդներ դաստիարակել: Ընդհանրապես, հայ իրականության մեջ XIX դարի վերջին քառորդի մամուլը նաև կարևոր կրթական դեր խաղաց և մասնանշեց ապստամբություն տանող ճանապարհը: Այդ գործընթացում իր անուրանալի դերակատարումն ունեցավ նաև «Արմենիա»-ն:

5. «Արմենիա»-ն հայության վիշտ ու ցավի թարգմանն էր: Հատկապես հրատարակության առաջին տասնամյակում թերթը կարևոր դերակատարություն ունեցավ հայ ազգային-ազատագրական գաղափարախոսության հստակեցման գործում: Դարձավ ամբիոն, բանավեճի հրապարակ, որտեղ քննարկվում ու բանաձևվում էին ազատագրության ուղիները, մերժվում ցուցադրական գործողությունները, գալիք սերունդների համար ճանապարհի հարթում դեպի բաղձալի ազատություն: Դրա համար էլ սիրված ու փնտրվող պարբերական էր և լուրջ ազդեցություն ուներ հայության շրջանում:

6. Առաջին տարիների մեծ տերությունների օգնության ակնկալիքով հայոց խնդիրը պարզաբանելու «Արմենիա»-ի կազմակերպած քարոզարշավին աստիճանաբար փոխարինեց սեփական ուժին ապավինելու և զենքի ու հեղափոխության միջոցով ազատություն նվաճելու տեսլականը: Այսինքն՝ թերթը հայ ազատագրական պայքարը եվրոպայից կախյալ համարելու ռազմավարությունն արդյունավետ չէր համարում:

7. Մ. Փորթուգալյանը լինելով արմենականների ուսուցիչն ու գաղափարական հայրը, երբեք չհամագործակցեց այդ կուսակցության հետ, որովհետև դեմ էր կուսակցականությանը, համարում այն ազատագրության գործին խիստ վնասակար: Վերջիններս, սակայն, այլ կարծիքի էին և մի քանի անգամ փորձեցին համոզել նրան, որ լինի իրենց ղեկավարը, համագործակցելու համար նույնիսկ հրավիրեցին ԱՄՆ, բայց ապարդյուն:

8. Աշխարհի բոլոր ժողովուրդների նման հայ ժողովուրդին էլ են բնորոշ եղել ոչ դրական հատկանիշներ: Սակայն համագլխին ոգևորության ու հանուն գաղափարի շատերի զոհվելու համատարած պատրաստակամության դիմաց դրանք չնչին մանրուքներ էին: Այս պատկերացումն էլ ելակետ ունենալով, համագլխին ցավի արտահայտիչ «Արմենիան» բոլորովին չանտեսելով դրանք շեշտում էր, որ անհրաժեշտ է շտկել այդ թերությունները, դասեր քաղել սխալներից՝ ապագայում դրանցից զերծ մնալու համար:

9. «Արմենիա»-ի «Նամականի»-ին XIX դարի վերջին մեկուկես և XX դարի առաջին երկու տասնամյակների հայ իրականության կենդանի հուշարձան է, փաստառատ ու վստահեղի սկզբնաղբյուր, մի կողմից հայի հոգու ճիշ, խտացած ցավ, բողոք ու պարսավանք անօրենների հասցեին, իսկ մյուս կողմից՝ հայության երազանքների շտեմարան ու զորավոր հավատ ապագայի նկատմամբ:

11. «Արմենիա»-ն մեծ տերությունների նկատմամբ հստակ դիրքորոշումներ չուներ: Հայ ժողովրդի ազատագրական պայքարի ընթացքում դրանց նկատմամբ թերթի վերաբերմունքը հաճախակի փոփոխվում էր, նայած թե տվյալ պահին տվյալ պետությունն ինչպիսի դիրքորոշում էր որդեգրում Հայկական հարցի նկատմամբ: Դա միանգամայն բնական գործընթաց էր և հիմնականում, արդարացված: Ընդհանուր առմամբ «Արմենիա»-ն հայ իրականության մեջ այն փոքրաթիվ պարբերականներից մեկը եղավ, որ երբեք չկորցրեց իրատեսության զգացումը, չապավինեց եվրոպական տերությունների ու նրանց դիվանագետների սին խոստումներին և դրանով իսկ հիմնականում հայ հասարակայնությանն առաջնորդեց ճշմարիտ ուղիով ու արժեքներով:

12. Սկզբում երիտթուրքական սահմանադրությունը փառաբանող «Արմենիան» շատ արագ էլ հասկացավ, որ դա խաբկանք էր, հաշիշանման թմբիր՝ կայսրության տարածքում բնակվող հպատակ ժողովուրդների զգոնությունը թուլացնելու, ազատագրական պայքարից հետ պահելու և ցանկացած հարց իրենց ուզած ձևով լուծելու համար:

13. Դեռ եղեռնի տարիներին «Արմենիա»-ն հստակեցնում էր, որ Հայկական հարցը ցեղասպանության միջոցով լուծելն օսմանյան իշխանությունների կանխակալ ծրագիրն էր և, անկախ այն հանգամանքից, հայերը ռուսական կողմնորոշում կունենային, ցուցադրական ելույթներ կամ կամավորական շարժում կնախաձեռնեին, այն կգործադրվեր: Ոճրագործությունների ժամանակակից «Արմենիա»-ի շնորհիվ մեզ են հասել զգալի թվով փաստեր, ականատեսների վկայություններ, միջազգային կառույցների ու անհատ գործիչների վերաբերմունքի մասին վկայող նյութեր:

14. «Արմենիա»-ն ողջունեց և հնարավոր բոլոր միջոցներով սատարեց կամավորական շարժմանը: Թերթի հրապարակումներում հառնում է ցեղասպանություն ապրած, հայրենագրկված, ընտանիք ու տունուտեղ կորցրած, սակայն իր կենսունակությամբ, ապրելու և արարելու տոկունությամբ աշխարհին մարտահրավեր նետած, ապագայի նկատմամբ անսասան հավատով լի հայ մարդու կերպարը:

15. Սոցիալ-տնտեսական խնդիրների մասին նվազ գիտելիքներ ցուցաբերող և հեղափոխականների կողմից կիրառվելիք հստակ ծրագիր չունեցող Փորթուգալյանը հակադրվում էր հնչականներին և սոցիալիզմը ժամանակավորեալ համարում արևմտահայ իրականության համար: Նա ողջունում էր կուսակցությունների միջև յուրաքանչյուր համագործակցություն: Երբեմն, չնայած՝ կուսակցականության մերժումներին, թերթը դրսևորում էր դաշնակցանետ պահվածք: Ընդհանուր առմամբ, հիմնականում մերժելով հնչականների ու դաշնակցության, իսկ ավելի ուշ նաև հայ սոցիալ դեմոկրատական կուսակցությունների հեղափոխականությունը, աստիճանա-կան բարեփոխումների հավատավոր կողմնակից «Արմենիա»-ն միշտ մնաց անկուսակցականության դիրքերում:

16. Հայկական հարցը մշտապես եղել է «Արմենիա»-ի հիմնախնդիրներից: Հայկական բարենորոգումների նախագիծը Ռուսաստանի պահանջով

ընդունելուց հետո գերիշխողը վերջինիս օգնությամբ և հովանավորությամբ հայկական ինքնավար կառույց ստեղծելու մտայնությունն էր: Այդ տեսակետը որոշ չափով երբեք ԶԶ Առաջին համաշխարհային պատերազմի, իսկ Հայաստանի խորհրդայնացումից հետո թերթը ոչ միայն արտահայտեց իր համակրանքը, այլև հայության փրկությունը տեսավ ի դեմս Ռուսաստանի հովանավորությամբ ստեղծված խորհրդային Հայաստանի:

Ատենախոսության հիմնական բովանդակությունն արտացոլված է հեղինակի հետևյալ հրապարակումներում.

ա/ Մենագրություններ

1. Հայ Սահմանադրական ռամկավար կուսակցություն (1908-1921թթ.), Ե., «Տիգրան Մեծ» հրատարակչություն, 2009, 242 էջ:

2. 1885-1908 թթ. հայ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը արմենական գործիչների գնահատմամբ, Ե., ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտ, 2010, 120 էջ:

3. «Արմենիա» պարբերականը ազատագրական գաղափարախոսության ակունքներում, Ե., «Ամտարես» հրատարակչություն, 2014, 680 էջ:

4. Периодическое издание „Армения“, у истоков армянской национально-освободительной идеологии., Институт Социальных Наук, Москва, 2015, 201 стр.

բ/ Հոդվածներ

1. Հայ Սահմանադրական ռամկավար կուսակցություն, Հայ ազգային ու Անդրկովկասի սոցիալիստական կուսակցությունների պատմության ակնարկներ (1885-1914 թթ.), Ե., ԵԳԵԱ հրատարակչություն, 2003, էջ 110-130:

2. Միքայել Նաթանյանի և Փանոս Թերլեմեզյանի պատմագիտական հայեցակարգերը Արմենական կուսակցության և հայ ազատամարտի վերաբերյալ, «Պետություն, պատմություն, տնտեսություն, մշակույթ», Երևանի Գլաժոր համալսարանի պրոֆեսորադասախոսական կազմի և ասպիրանտների չորրորդ գիտիական նստաշրջանի նյութերի ժողովածու, Եր., Գլաժոր համալսարան, 2009, էջ 171-183:

3. Սարգսյան Ս., Համբարյան Ա., Արմենական կուսակցություն, Հայոց պատմություն, հ. 3, գիրք 1, Նոր ժամանակաշրջան (XVII դ. երկրորդ կես-XIX դ. վերջ), Ե., «Զանգակ-97», 2010, էջ 482-491:

4. Սարգսյան Ս., Վանի 1895 թ. հերոսական ինքնապաշտպանությունը, Հայոց պատմություն, հ. 3, գիրք 1, Նոր ժամանակաշրջան (XVII դ. երկրորդ կես-XIX դ. վերջ), Ե., «Զանգակ-97», 2010, էջ 557-562:

5. Արմենական կուսակցության պատմության դասավանդման գիտամեթոդական առանձնահատկությունները բուհերում, «Հյուսիսափայլ» գիտ. հոդվ. ժող., Հյուսիսային համալսարանի հրատ., Ե., 2010, էջ 129-133:

6. Արամ Մանուկյանը Վանի 1915 թ. հերոսական ինքնապաշտպանության կազմակերպիչ և ղեկավար, Արամ Մանուկյան. ազգային և պետական գործիչը (հոդվածների ժողովածու), Ե., ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտ, 2010, էջ 18-25:

7. Հնչակյան կուսակցության հիմնադրման պատմության հարցերի լուսաբանումն ըստ համազատի հուշերի, «Ակունք» գիտ. հոդ. ժող., թիվ 1, Ե., ԵՊՀ հրատ. (Իջևանի մասնաճյուղ), 2011, էջ 31-40:

8. Վաչե Ղազարյան՝ Արմենական կուսակցության պատմագիր, «Գլաժոր-20» հոդվածների ժողովածու, Ե., 2011, էջ 507-526:

9. Վանի հերոսամարտը, Հայաստանի մայրաքաղաքները, գիրք I, Վան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն» հրատ., Ե., 2013, էջ 163-170:

10. 1885-1908 թթ. հայ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը Ս. Սապահ-Գյուլյանի գնահատմամբ, «Հայոց պատմության հարցեր» գիտական հոդվածների ժողովածու, Ե., 2011, թիվ 12, էջ 223-237:

11. 1885-1908 թթ. հայ ազգային-ազատագրական պայքարը Ս. Վարանդյանի գնահատմամբ, «Ակունք», ԵՊՀ Իջևանի մասնաճյուղ, գիտական հոդվածների ժողովածու, թիվ 1 (7), ԵՊՀ հրատարակչություն, Ե., 2013, էջ 7-23:

12. «Արմենիա» թերթի Շրջաբերականը, Նոր Գլաժորը գիտության բավիղներում (Երևանի Գլաժոր համալսարանի պրոֆեսորադասախոսական կազմի և ասպիրանտների վեցերորդ գիտական նստաշրջանի հոդվածների ժողովածու), Ե., 2013, «Նոյյան տապան», էջ 251-272:

13. Հայ իրականության և հանրային կյանքի թերություններն ըստ «Արմենիա» պարբերականի, «Ակունք» ԵՊՀ Իջևանի մասնաճյուղ, գիտական հոդվածների ժողովածու, թիվ 1(10), ԵՊՀ հրատարակչություն, Ե., 2014, էջ 15-33:

14. Հետսահմանադրական թուրքիան և «Արմենիա» պարբերականը (Հայաստան. Ցեղասպանությունից վերածնունդ 1915-2015, Երևանի Գլաժոր համալսարանի պրոֆեսորադասախոսական կազմի, ասպիրանտների և հայցորդների՝ ցեղասպանության 100-ամյա տարելիցին և Երևանի Գլաժոր համալսարանի հիմնադրման 25-ամյակին նվիրված յոթերորդ գիտ. նստ. հոդ. ժող.), «Նոյյան Տապան Հոդված» հրատ., Ե., 2015, էջ 491-510:

15. Հայ Սահմանադրական ռամկավար կուսակցության կազմավորումը, «Լրաբեր հասարակական գիտությունների հանդես», թիվ 1 (583), Ե., 1992, էջ 35-48:

16. Վերակազմյալ հնչակյան մամուլի պատմությունից («Մարտ», «Նոր Կենտրոն»), «Լրաբեր հասարակական գիտությունների հանդես», թիվ 2(590), Եր., 1995, էջ 107-115:

17. Արմենակ Եկարյանի պատմագիտական հայացքները, «Էջմիածին», Ս. Էջմիածին, մայիս, 2008, էջ 98-110:

18. 1885-1908 թթ. հայ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը Արտակ Դարբինյանի գնահատմամբ, «Լրաբեր հասարակական գիտությունների հանդես», թիվ 2 (622), Ե., 2008, էջ 46-57:

19. 1885-1908 թթ. հայ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը Արսեն Կիտուրի գնահատմամբ, «Լրաբեր հասարակական գիտությունների հանդես», թիվ 3 (626), Ե., 2009, էջ 3-19:

20. 1885-1908 թթ. հայ ազգային-ազատագրական պայքարը Հրանդ Գանգրունու գնահատմամբ, «Լրաբեր հասարակական գիտությունների հանդես», թիվ 1-2 (630), Եր., 2011, էջ 3-20:

21. Հայկական հարցը և Հայ Սահմանադրական ռամկավարները, «Հայագիտության հարցեր», ԵՊՀ հրատ., թիվ 2, Ե., 2014, էջ 67-82:

22. Հայ մամուլը 217 տարեկան, «Զարթոնք բացառիկ», Պեյրուք, 2011, էջ 17-24:

23. Հայոց մեծ եղեռնի արտացոլումը «Արմենիա» պարբերականի էջերում 1885-1923 թթ., «Լրաբեր հասարակական գիտությունների հանդես», թիվ 2, Ե., 2015, էջ 62-77:

24. Armenian periodical, the herald of national liberation struggle, Europe & Orient, N Janvier-Juin 2013, institute TCHOBANIAN, pp. 75-81.

САРГСЯН СУРЕН ТАРХАНОВИЧ
МКРТИЧ ПОРТУГАЛЯН И ГАЗЕТА «АРМЕНИЯ»

Диссертация на соискание ученой степени доктора исторических наук по специальности 07.00.01 «История Армении»

Защита состоится 29-ого марта 2016., в 14⁰⁰ на заседании специализированного совета по Истории Армении 004 ВАК РА при Институте истории Национальной академии наук РА, по адресу: 00119, г. Ереван, проспект Маршала Баграмяна 24/4.

РЕЗЮМЕ

В результате русско-турецкой войны 1877–1878 годов Османское правительство, лишившись европейских территорий, сконцентрировало всё своё внимание на восточной части империи и усилило давление, направляя основной удар на армян. Не желая более терпеть угнетение, армянский народ встал на борьбу, чтобы сбросить невыносимое иго. Среди представителей интеллигенции, возглавившей пробуждение народа и разработку идеологии освободительной борьбы, достойное место занял Мкртич Португальян.

Мкртич Португальян всю свою сознательную жизнь посвятил делу воспитания молодого поколения, поиску путей спасения западных армян. Свою патриотическую деятельность он начал в 1880-х годах. М. Португальян основал «Арагатский», «Вараздатский» и другие общества в Константинополе, активно сотрудничал с передовой прессой, редактировал газету «Масис» и ввиду прогрессивных взглядов был подвергнут преследованиям со стороны правительства. Будучи в Тбилиси, он встретился с Г. Ариуни и Раффи. В дальнейшем, благодаря их общению и сотрудничеству, сформировалось единство в освободительной мысли и борьбе восточных и западных армян. Переселившись в Ван по совету последних, М. Португальян развернул плодотворную педагогическую деятельность, воспитывая отважное – готовое к борьбе целое поколение. Одновременно Португальян стал основоположником идеи создания партии «Арменакан» в армянской действительности.

Особое место в деятельности М. Португальяна занимала газета «Армения», основанная в Марселе в 1885 году. Будучи изгнанником, лишённый материальных средств, М. Португальян с небольшой группой своих последователей, ценой больших жертв, смог на протяжении 38 лет издавать газету «Армения». Этот первенец армянской политической прессы стал зеркалом, отражающим истинную картину жизни – социально-политическое тяжелое положение, боль и страдания армянского народа.

«Армения» была свободна от партийных и других обязательств, не имела чётко определенного и незыблемого политического направления. На протяжении первого десятилетия выхода в свет, газета часто представляла революционные подходы, однако в дальнейшем стала более осторожной и сдержанной. Несмотря на то, что иногда в газете публиковались призывы к перевороту, она в основном оставалась сторонницей умеренно-либеральных, частичных преобразований.

Кроме основных редакторских статей, которые писал сам М. Португальян, «Армения» имела так же другие постоянные разделы: «Намакани» («Письма»), «Армянский вопрос», «Тахташхар» («Дiaspora»), «Обзор печати», «Филологический», «Реклама». Газета освещала множество вопросов, волнующих народ. Публикации передавали богатую информацию о тяжелом социально – экономическом положении армянского народа, о его бесправном, невинно осужденном и постоянно незащищенном состоянии.

В публикациях «Армения» четко определялись мировоззренческие взгляды М. Португальяна относительно проблемы освобождения западных армян. Как и С. Зарян, М. Португальян представлял статус армянина раздвоенным. В политическом смысле он считал армянина турком, а с точки зрения культуры – армянином и старался примирить общегосударственное и национальное начала. Однако по истечении обстоятельств в убеждениях М. Португальяна гражданин-османец постепенно уступил место национальному деятелю. В публикациях газеты заметны преобразования, происходившие в течение национально – освободительной борьбы. На первом этапе последней монастырский вардапет уступил место светскому учителю, на втором – труженик-учитель стал редактором, а затем – агитатором революции.

«Армения» освещала так же множество других вопросов, беспокоивших всех армян. Целые страницы газеты были уделены критике партийных идеологий. Армянскому вопросу, добровольческому движению, Геноциду, провозглашению независимости, созданию большевистской Армении и другим вопросам. Газета часто представляла реалистические, здоровые подходы, однако иногда была далека от точности и определенности. Со всеми своими недостатками газета «Армения» стала знаменательным явлением в жизни армян.

Целью данной работы было восполнение пробела – исследование неизученной истории газеты «Армения».

SARGSYAN SUREN TARKHAN
MKRTICH PORTUGALYAN AND THE NEWSPAPER "ARMENIA"

Dissertation for the degree of the Doctor of Science (History)
on the specialization of "History Armenia" 07.00.01

The defense of the dissertation will be held on March 29, 2016, 14⁰⁰ at the session of the Specialized Council 004 on Armenian History of SQC RA by the Institute of History of the National Academy of Sciences of RA (0019, Yerevan, Marshal Baghramyan Ave. 24/4).

SUMMARY

The Ottoman Empire, having lost its European territories as a result of the Russian-Turkish war of 1877-1878, attracted its attention to the eastern parts of the Empire and aggravated pressure especially on Armenians. Being unable to stand the repressers any more, Armenians rose for liberation struggle. Mkrtich Portugalyan was one of the representatives of the Armenian intelligentsia that had a great role in development of the liberation ideology.

Mkrtich Portugalyan devoted all his life to the education of the new generation and searched for ways to save Western Armenians. He started his patriotic activities since 1880s. M. Portugalyan founded the "Araratyan", "Varazdatyan" Societies in Constantinople, worked with progressive periodicals of the time, edited the newspaper "Masis", etc. He was persecuted by authorities for his progressive views. Being in Tiflis he met G. Artsruni and Raffi. Close links between the Eastern and Western Armenian liberation ideas and struggle were established later thanks to Portugalyan's cooperation with them. Having moved to Van M. Portugalyan began his educational activities and brought up a courageous - ready to fight generation. Simultaneously he became the initiator of the idea of establishment of the Armenakan Party.

The newspaper "Armenia" was established in Marcell in 1885 by M. Portugalyan and took a special place in his activities. Being outcaste and having no money Portugalyan did his best with a few followers to publish the newspaper "Armenia" at the price of great sacrifices for the space of 38 years. Being the first Armenian political periodical it became the mirror reflecting the real picture of the Armenian life - the hardest social-political conditions, pain and sufferings of the Armenian people.

"Armenia" was free from party and other obligations and did not have defined political direction. In the period of the first ten years of publication, the newspaper had revolutionary approaches but it became more cautious later. Although, sometimes the newspaper called for revolution, it mainly remained as a supporter of limited liberal and gradual changes.

Besides the main part of the newspaper- the editorials written by M. Portugalyan, "Armenia" had also other constant sections: "Letters", "The Armenian question", "Diaspora", "Press Review", "Philology", "Advertisement" and others. The newspaper elucidated a lot of problems troubling Armenians. The articles introduced rich information

about the hard social-economical condition of Armenians, their deprived position - without any rights and unprotected life.

M. Portugalyan's points of views on the problem of liberation of Western Armenians were presented in the publications of "Armenia". He, like S. Zaryan, introduced bifurcation in the status of Armenians: from political point Armenians were Turks but culturally they were Armenians. M. Portugalyan tried to unite the state and national lines. Eventually, the Ottoman citizen inside of him gave up its position to national figure. His converting, that took place during development of the National Liberation Struggle, also can be seen in the articles. During the first period the vardapet - monastery pedagogue converted to the secular teacher. During the second period the teacher became the editor and then the agitator of revolution.

"Armenia" also discussed a lot of questions regarding Armenians. Many pages of newspaper were devoted to the criticism of Party ideologies, Armenian question, volunteer movement, Genocide, Declaration of Independence, the establishment of Bolshevik Armenia, etc. Despite the shortcomings, "Armenia" had a significant place in the Armenian reality.

The history of the newspaper "Armenia" was not studied entirely till now. The goal of this research was to fill up that gap.

